

ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

* ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ *

ΑΘΗΝΑΙ

Πέμπτη 25 Μαΐου 1938
"Έτος Α".—Αριθ. φύλλου 5
Τιμή φύλλου Δρχ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ:

ΑΛΕΞ ΜΑΥΡΟΓΕΝΗ
ΜΑΡΙΑ—ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΛΟΥΡΙΩΤΗ
Γραφεία: Πινδάρου 30

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

Έσωτερικού . . . Δρχ. 75
Έξωτερικού . . . Σελίνια 5
Αμερικής . . . Δολλάριον 1
Αιγύπτου . . . Γ. Δ. 25

ΤΟ ΜΑΡΑΣΛΕΙΟ

Είναι ευτύχημα μεγάλο που αρχίζομε σιγά-σιγά ν' αποκτούμε σχολεία αντίταξια του προορισμού των και ασφαλώς τα τελευταία αυτά χρόνια προωδεύσαμε πολύ ως προς αυτό το ζήτημα. Το σχολείο είν' εκείνο που θα μιλήση πρώτο στην ψυχή ενός παιδιού για γράμματα, για μόρφωση, κι αν το σχολείο δεν είν' έτσι φτιαγμένο, ώστε να ελκύση το παιδί πως θα το κάμνη να πηγαίνη μ' ευχαρίστησι σ' αυτό;

"Αν ένας μεγάλος επισκεφθή το Μαράσλειο ασφαλώς θα φύγη με μια μεγάλη λύπη στην ψυχή. Θα πη: «Τί κρίμα να μὴν εἶμαι πιά παιδί να ἔρχωμαι κι ἐγὼ σ' αὐτὸ τὸ σχολεῖο».

Θ' ἀκούσετε πολλές φορές να σὰς μιλοῦνε για τὸ Μαράσλειο, μὰ ποτὲ δὲν θὰ μπορέσετε να φαντασθῆτε τί εἶναι τὸ κτίριο αὐτὸ καὶ πὼς λειτουργεῖ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ που ἔπεσε στὰ χέρια ἑνὸς ἀνθρώπου γεμάτου ἐnthουσιασμό, ἑνὸς διευθυντοῦ που ἔχει συναίσθησι τῆς μεγάλης του ἀποστολῆς, τοῦ κ. Τσοπανάκη, ἑνὸς μεγάλου ἀνθρωπιστοῦ που ἔκαμε τὸ Μαράσλειο ἓνα ἴδρυμα που τιμᾷ τὴν Ἑλλάδα.

Τὸ ἐπισκεφθῆσαμε κι' ἐκαλοτυχίσαμε τὰ παιδιὰ που σπουδάζουν κεῖ μέσα.

Ἀφίνομε κατὰ μέρος τὸ τέλειο σύστημα τῆς ἐν γένει λειτουργίας τοῦ ιδρύματος, ἀφίνομε κατὰ μέρος τὴν ἀπαστράπτουσαν καθαριότητα, που βασιλεύει μέσα ἐκεῖ καὶ ἀναφέρομε μόνον τὸ γεγονός ὅτι, ὅλα τὰ παιδιὰ που σπουδάζουν στὸ Μαράσλειο κάνουν καὶ τὴν ἐξοχὴ τους ἀνεξόδως, γιατί τὸν τελευταῖο μῆνα τῶν μαθημάτων τὸν περνοῦν στὴ Βούλα, κάμνοντας τὰ μπάνια τους, τὴν ἡλιοθεραπεία τους, ἀπολαμβάνοντας ἐν γένει τὴ ζωὴ τοῦ ὑπαίθρου.

— Εἴμαστε τόσο ευτυχισμένες ἐδῶ μέσα, μὰς ἔλεγε μιὰ συμπαθητικὰ κοπελίτσα, που μὰς συνώδευσε να τριγυρίσωμε τὸ κτίριο, που με λύπη μας σκεπτόμαστε πὼς ἔρχονται διακοπές.

Οἱ μαθήτριάς μποροῦν καὶ να συσσιτοῦν στὸ Μαράσλειο πληρώνοντας ἓνα ἐλάχιστο ποσό, περὶ τῆς καλῆς ποιότητος δὲ τοῦ φαγητοῦ μὰς μιλοῦσε μιὰ γαργαλιστικὴ μυρωδιά που μὰς ἀνοίγε τὴν ὄρεξι καθὼς περνούσαμε ἀπὸ τὴν τραπεζαρία.

Ἐπάρχουν καὶ τέλειες ἐγκατοστάσεις λουτρῶν μέσα στὸ Μαράσλειο καὶ τὰ

παιδιά χωρίς τίποτε νὰ πληρώνουν μποροῦν νὰ κάνουν κακτικά τὸ λουτρό τους.

Ἄλλὰ νομίζετε πὼς καὶ ἡ διασκέδασις ὑστερεῖ; Ἐνα κομφώτατο θεατρᾶκι μὲ ἀρκετὲς θέσεις τοὺς προσφέρει καὶ κινηματογράφος καὶ ἀσφαλῶς ἡ κομφὴ αὐτῆ αἴθουσα δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθῆ μὲ καμμιά ἄλλη.

Πὼς νὰ μὴν ἀγαπήσουν τὰ παιδιά ἕνα τέτοιο κτίριο, πὼς νὰ μὴ βγοῦν ἀπὸ καὶ μέσα τέλεια κατηρτισμένα;

Ἐποσχεθῆκαμε στὴ συμπαθητικὰ κοπέλλά, πὺ μᾶς συνώδευσε νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὸ κτίριο, νὰ περάσωμε μὴ μέρη μαζύ της καὶ μὲ τὶς συμβαθήτριές της στὴ Βούλα καὶ ἐπιφυλασσόμεθα νὰ γράψωμε περισσότερα.

Ἀνέκδοτα

Ἡ ἀπάντησις τοῦ... ωεδαμένου

Ὁ Βολταῖρος ἐλάμβανε διαρκῶς γράμματα ἀπὸ ἕνα ἐνοχλητικὸν θαυμαστήν του, ἀλλὰ ἐπειδὴ ὅλα αὐτὰ τὰ γράμματα ἦσαν ἀνόητα καὶ χωρὶς κανένα νόημα δὲν ἀπαντοῦσε ποτέ. Ὅταν ὅμως τὸν παραστενοχώρησε ὁ ἐπιστολογράφος καὶ τοῦ ἐξήγησε ἐπιμόνως ἀπάντησις ὁ Βολταῖρος τοῦ ἔγραψε:

«Κύριε, ἀπέθανε καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο δὲν μπορῶ ν' ἀπαντήσω στὰ γράμματά σας.

Καταγγελία ἐσπρεασμένη

Κάποιος ἐπαρουσιάσθηκε μὴ μέρη στὸν βασιλέα τῆς Σουηδίας Γουσταῦ Γ'. λέγοντας ὅτι εἶχε νὰ τοῦ καταγγείλῃ μία συνωμοσία σημαίνοντος προσώπου.

Ὁ Βασιλεὺς ὅμως ἤξευρε ὅτι ὁ καταγγέλων ἦταν ἐχθρὸς αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον κατήγγελε καὶ τοῦ ἔδωσε αὐτὴ τὴν ἀπάντησις:

— Πηγαίνετε νὰ συμφιλιωθῆτε μ' αὐτὸν πὺ μὲ καταγγέλετε κ' ἔπειτα θὰ σᾶς ἀκούσω καὶ θὰ σᾶς πιστεῦσω.

Κατηγορηματικὴ ἀρνήσις

Ἐνας πὺ εἶχε μεγάλη πεποίθησι στὸν ἑαυτὸ του εἶπε μὴ μέρη σ' ἕναν πὺ τὸν ἐνόμιζε φίλον του:

— Εἶν' ἀλήθεια πὺς κάποτε βρέθηκα σὲ κάποιον σπῆτι πὺ μ' ἐπαινοῦσαν καὶ σὺ ἄρχισες νὰ μὲ κατηγορεῖς;

— Δὲν εἶν ἀλήθεια, γιὰτὶ δὲν μοῦ ἔτυχε ποτέ ν' ἀκούσω ἐπαίνους γιὰ σένα.

Δυσνόητη ἀπάντησις

Ρωτοῦν τὸν Μπέμπη:

- Πὼς σὲ λένε;
- Ὅπως λέγανε τὸν θεὸ μου!
- Καὶ πὺς τὸν λέγανε τὸν θεὸ σου!
- Ὅπως λένε ἐμένα.
- Καὶ πὺς σᾶς λένε καὶ τοὺς δύο;
- Καὶ τοὺς δύο τὸ ἴδιο.

«Ἄλκιμος»

Ψυχραιμία καταδίκου

Ὅταν εὐρέθη στὸ ἱκρίωμα ὁ Δαντὼν εἶπε στὸν δῆμιό λίγο πρὶν ἐκτελεσθῆ:

— Μὴ ξεχάσης νὰ δεῖξεις στὸ πλῆθος τὸ κεφάλι μου. Ἀξίζει τὸν κόπο...

Ἀγάπη στὰ ζῶα

Διηγοῦνται πὺς ὁ Μωάμεθ ἀγαποῦσε τόσο πολὺ τὰ ζῶα ὥστε μὴ μέρη πὺ μὴ γάτα ἀποκοιμήθηκε στὸ μανίκι τοῦ ράσου του, προτίμησε ὅταν ἦλθε ἡ ὥρα τῆς προσευχῆς νὰ κόψῃ τὸ μανίκι του παρὰ νὰ χαλάσῃ τὴν ἡσυχία τῆς γάτας.

Τί εἶναι τὸ χασμουρητό

Χασμουριέται κανεὶς ἢ γιὰτὶ νυστάζει ἢ γιὰτὶ εἶναι κουρασμένος ἢ γιὰτὶ βαρυνέται. Καὶ στίς τρεῖς αὐτὲς περιπτώσεις σημαίνει ὅτι δὲν ἀναπνεῖ βαθυὰ ὅπως πρέπει ν' ἀναπνέῃ καὶ ὅτι τὸ αἷμα δὲν περιέχει πᾶ ἀρκετὸ ὀξυγόνο.

Μέσα στὸ μυαλὸ ὑπάρχει ἕνα λεπτότατο νεῦρο πὺ ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἀναπνοή μας καὶ εἶναι πολὺ εὐαίσθητο ὅσον ἀφορᾶ τὶς ἀλλοιώσεις πὺ γίνονται στὸ αἷμα ἰδίως ὅταν αὐτὲς οἱ ἀλλοιώσεις σημαίνουν πὺς δὲν εἶναι ὅλα ἐν τάξει.

Ὅταν τὸ μικρὸ αὐτὸ νεῦρο αἰσθανθῆ ὅτι τὸ αἷμα δὲν ἔχει ὅσο ἀέρα τοῦ χρειάζεται μᾶς διατάσσει, σὰ νὰ ποῦμε, νὰ πάρουμε μὴ βαθειὰ ἀναπνοή γιὰ νὰ βάλουμε τὰ πράγματα σὲ τάξη. Νὰ γιὰτὶ χασμουριόμαστε. Τὸ χασμουρητό δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο παρὰ μὴ βαθειὰ ἀναπνοή.

Ὅταν δὲν εἶναι κανεὶς στὰ καλά του μπορεῖ νὰ χασμουριέται συνεχῶς πρᾶγμα πὺ φανερῶνει πὺς ἡ ἀναπνοή του δὲν γίνεται ὅπως πρέπει νὰ γίνεταί καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴν κάνῃ κανονικήν. Ἀπὸ μίαν ἀπόψεως λοιπὸν τὸ χασμουρητό ἐπιβάλλεται σὲ ὀρισμένες περιπτώσεις, δὲν πρέπει ὅμως νὰ τὸ ἐπιτρέψουμε στὸν ἑαυτὸ μας μπροστὰ σὲ ξένους, διότι μοροῦμε νὰ παρεξηγηθοῦμε καὶ νὰ ὑποθέσουν οἱ ξένοι μας ὅτι βαρυνόμαστε μαζύ τους. Ὑπάρχουν ἐν τούτοις φορὲς πὺ μᾶς εἶναι ἀδύνατο νὰ κρατήσουμε τὸ χασμουρητό. Τότε τὸ μόνο πὺ ἔχουμε νὰ κάμουμε εἶναι νὰ βάλουμε μπροστὰ στὸ στόμα μας τὸ χέρι μας. Αὐτὴ ἡ συνήθεια ἐπεκράτησε ἀπὸ τὴν παλιὰ ἐποχή πὺ ἐπίστευαν ὅτι ὅταν ἀνοίγαμε τὸ στόμα μπαίναν μέσα διαβολάκια.

Πάντως πρέπει νὰ βάζουμε τὸ χέρι στὸ στόμα ὅταν χασμουριόμαστε καὶ γιὰ κατὶ ἄλλο γιὰ νὰ ἐμποδίσουμε τοὺς ἄλλους νὰ βλέπουν τὸ πρόσωπό μας πὺ γίνεται πολὺ ἀσχημὸ μὲ τὸ χασμουρητό καὶ δὲν πρέπει ν' ἀναγκάζουμε τοὺς ἄλλους νὰ βλέπουν κατὶ τι ἀσχημὸ.

Ο ΦΑΝΗΣ ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΗ

Ὁ Φάνης τρέχοντας πάντα μπροστὰ, κατὰ τὴ συνήθειά του, κατέβηκε πολὺ πρὶν ἀπὸ μένα τὶς σκάλες τοῦ Μουσείου κ' ὅταν ἐγὼ μῆκα στὸ διάδρομο, αὐτὸς εἶχε χωθῆ κιάλας μέσα. Προχώρησα στὶς πρώτες αἴθουσες, κῆταξα δῶ καὶ κῆτ' ἐν τὸν δῶ, πουθενὰ Φάνης. «Πολὺ προκομμένος ἔγινε» σκέφθηκα. «Νὰ μὴ βασκαθῆ; σπουδαῖα πράγματα θὰ προσέξῃ μὲ τὴν τρεχάλα πὺ πήρε!» Κι' ὅσο προχωροῦσα βιαστικῆ ἀπὸ αἴθουσα σὲ αἴθουσα, γιὰ νὰ τὸν προφθάσω, ἡ ἐκπληξίς μου μεγάλωνε. Μὰ πὺ στὸ καλὸ ἔχει πάει; ... Φοβήθηκα μὴν ἔπαθε τίποτε κ' ἔτρεξα νὰ βγῶ ἔξω, ὅταν, ἔξφνου, τὸν βρῆκα στὴν τελευταία αἴθουσα καρφωμένο μπροστὸ σ' ἕνα ἀνάγλυφο Νίκης, νὰ τὸ κυττάξῃ μὲ θαυμασμό.

— Καλὰ τὰ κατάφερες βλέπω, Φάνη... ἔφθασες στὸ τέρας ὀλοταχῶς καὶ ἀσφαλῶς δὲν θὰ σταμάτησε πουθενὰ τὸ βλέμμα σου. Πέρασες ὅλες τὶς αἴθουσες τρεχάλα καὶ δὲν ἡσύχασες παρὰ σὰν ἐφθασες στὴν τελευταία, κοντὰ στὴν ἔξωπορτα καὶ εἶδες τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Μήπως σ' ἐπῆραν στὸ κυνήγι οἱ μαρμαρίνοι θεοὶ τοῦ Μουσείου καὶ βιάστηκες νὰ φύγῃς, γιὰ νὰ σωθῆς; ...

Ὁ Φάνης μ' ἐκύτταξε σασιτισμένος...

— Δὲ βιάστηκα καθόλου νὰ φύγω, μοῦ εἶπε. Τώρα δὲ μῆκα καὶ στέκομαι δῶ καὶ σὲ περιμένω νὰ μοῦ ἐξηγήσης, ποιά εἶναι αὐτὴ ἡ ὥραία κοπέλλα μὲ τὰ φτερά.

Κατάλαβα τί εἶχε συμβῆ... ὁ καυμένος ὁ Φάνης μῆκα στὸ διάδρομο, εἶδε μπροστὰ του δύο πόρτες ἀνοικτὰς καὶ, καθὼς ὁ φύλακας ἔλειπε κείνη τὴν ὥρα, ἄρχισε τὴν ἐπίσκεψί του ἀπὸ καὶ πῶς πρὸς νὰ τελειώσῃ... Ἐγὼ, συνειδησμένη ὅπως ἦμον πῆγα στὸ σωστὸ δρόμο κ' εἶσαι χαθῆκαμε.

— Καὶ τώρα πᾶμε ἀπέναντι, Φάνη, νὰ τὰ δοῦμε κατὰ σειρά.

Μὰ ὁ Φάνης πὺ νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ τὴ Νίκη.

— Ὅχι. Ἐγὼ θέλω νὰ μοῦ πῆς γιὰ τοῦτες τὶς πλάκες πὺ εἶναι κατὰ σειρά, ὅλες ἴδιες, κ' ἔχουν ἀπάνω σκαλισμένες φτερωτὲς κοπέλλες... Τι παριστάνουν;

— Τὰ ξέσασες, βλέπω, ὅσα εἶπαμε στὸ ναὸ τῆς Ἀπτέρου Νίης...

— Κατάλαβα, θείτσα μου, αὐτὸ εἶναι τὸ περιτείχιμα πὺχαν βάλει γύρω-γύρω στὸ ναὸ γιὰ νὰ προφυλάσσεται ἀπὸ τὸ γεροῦ. Κι' αὐτὲς οἱ κοπέλλες εἶναι οἱ Νίκες πὺ βοηθοῦν τὴν Ἀθηνᾶ νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ τροπαίον. Νὰ εἶδῶ δῶ, πὺ ὁδηγοῦν ἕνα βῶδι στὴ θυσία... δὲς, καθὼς τρέχουν, πὺς σαλεύει ὁ ἀέρας τὰ φτεράματά τους! ... Μὰ ἐτούτη ἐδῶ τί κάνει; ... ἢ πὺ ὁμορφῆ, ἢ πὺ ζωντανή; ...

— Αὐτὴ, παιδάκι μου, καθὼς βλέπεις, ἔχει βάλει τὸ πόδι της πάνω στὸ βράχο καὶ δένει τὸ σάνδαλό της πὺ ἀπ' τὸ πολὺ τρέξιμο λύθηκε... Ἄλλοι λένε πὺς προσπαθεῖ νὰ τὸ βγάλῃ γιὰ νὰ μὴ φύγῃ κῆ ἀπ' τὴ δοξασμένη Ἀθηνᾶ. Μὰ κῆταξε, πόσο ὥραία εἶναι ἡ στάσις της! Τὶ ὑπέροχη ἔμπνευσι εἶχε ὁ καλλιτέχνης νὰ τῆς δώσῃ αὐτὴ τὴν κίνησι γιὰ νὰ δεῖξῃ μὲ τὸση ἀρμονία κάτω ἀπ' τὸ λεπτὸ πέπλο τὸ θαυμάσιο σῶμα της! Καὶ τὸ φερέμα της, δὲς μὲ τί χάρις τὴ σαεπάζει ὀλόκληρη, χωρὶς νὰ κρῆβῃ διόλου τὴν ὁμορφίαν της... οἱ πτυχὲς καθὼς πλούσιες σὲ καμπύλες ἀρμονικὲς λὲς πὺς εἶναι τρεχάμενα νερά πὺ κυλοῦν ἀπὸ κάποια ροθούλα... Καὶ φαντάσου, τί πρόσθεταν σ' ὀλή αὐτὴ τὴν κίνησι τὰ φτερά, πὺ εἶναι τώρα μισοσπαμένα. Σκέψου πόση ζωηρότητα κ' εὐθυμία εἶχε τὸ ὥραϊο

Νίκη, ἄγαλμα τοῦ Φειδίου, Ἀθῆναι. Πηλὸν. Ἔκθεσις ἐν τῷ Μουσ. Βελιγράδι.

αὐτὸ ἀνάγλυφο... Μὰ κι' ὄλο τὸ περιτταίχιμα, γεμάτο ἀπὸ παρόμοιες δροσορέες, σιηνές, μάγευσ με τὴ θεὰ τοῦ κείνου πού τὸ ἀντίκρουζαν πρώτο, καθὼς ἀνέβαιναν στὴν Ἀκρόπολη.

Ὁ Φάνης ἦταν ἐνθουσιασμένος καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ κεῖ... .

Τοῦ γάκου τοῦδειξα τὴν κεφαλὴ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ποῦταν στὴ μέση τῆς αἴθουσας... δὲν ἤθελε τίποτε ἄλλο νὰ προσέξῃ...

— Πάντα ὑπερβολικός, καὶ μένε, Φάνη... κουνήσου λιγάκι... δὲς ἕνα μικροσκοπικὸ γύψινο Παρθενῶνα μεσ' τὸ γυαλί... Πάμε νὰ τὸν δῆς πῶς ἦταν στὴν ἀρχαία ἐποχὴ.

Ἔτσι προχωρήσαμε στὴν προτελευταία αἴθουσα. Οὔτε λόγος πιά γιὰ νὰ πάμε στὸ σωστὸ δρόμο.

— Δὲν περᾶζει, σκέφθηκα, ἄς προχωρήσουμε τώρα, ὅπως ἀρχίσαμε.

Στὸ μικρὸ κουκλιτικὸ παρθενῶνα ὁ Φάνης δὲ στάθηκε πολὺ «Προτιμῶ νὰ βλέπω τὸν ἀληθινό, μοῦ εἶπε, εἶναι πὸ ὄρατος» κι' ἐγὼ εὐχαριστήθηκα πάρα πολὺ, γιατί ἐνοιώθη ἀπὸ τέχνη. Τοῦδειξα τότε τὰ γύψινα ἀετώματα, ἀντίγραφα τῶν παλιῶν πού καταστράφηκαν, κι' ὁ Φάνης μου πηδοῦσε ἀπὸ χαρὰ, καθὼς γνώριζε τοὺς θεοὺς ἕναν ἕναν, ἀπὸ τὰ σύμβολα πού κοιτοῦσαν...

Στὴ γέννησι τῆς Ἀθηνᾶς... ὁ Ἥφαιστος ξεχώριζε ἀπὸ τὸ σφυρί του, ἡ Νίκη ἀπὸ τὸ στεφάνι, ἡ Ἀθηνᾶ ἀπὸ τὰ ὄπλα, ὁ Ἀπόλλων ἀπὸ τὴ λύρα κι' ὁ μικρὸς Ἔρωτας ἀπὸ τὰ φτερά του. Στὴ φιλονεικία τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ποσειδῶνα, ὁ θεὸς τῆς θάλασσας μὲ τὴν τριαιὰ του, ἔστρεψε μ' ἀνοικτὰ πόδια θυμωμένους μπροστὰ στὴν ἡρεμὴ Ἀθηνᾶ, πού καμάρωνε τὴν ἐλπίδα τῆς, τὴν εἰρήνη, τ' ὄρατοίους δῶρο πού μοιροῦσε νὰ χαρίσῃ ἕνας θεὸς σὲ μιὰ πολιτεία... κι' ὄλοι οἱ θεοὶ περιμέναν μὲ περιέργεια κι' ἀγωνία τὴν κρίσι τοῦ Δία. Ὑστερα εἶδαμε τὴ ζωφόρο μὲ τὴν πομπὴ τῶν Παναθηναίων...

— Γιατί εἶναι ἄλλα κομμάτια σκοῦρα κι' ἄλλα ἄσπρα, θείτσα;...

— Ποιὰ σοῦ ἀρέσουν καλλίτερα, Φάνη;

— Τὰ σκοῦρα...

— Ἀυτὰ εἶναι τ' ἀληθινὰ, τὰ μαρμάρια... τᾶλλα εἶναι ἀντίγραφα, ἀπὸ γῆψο, ἐκείνων πού μᾶς πῆραν στὸ Λονδίνο.

Κι' εἶδειξα στὸ Φάνη τοὺς θεοὺς πού, μεγαλοπρεπεῖς καὶ γαλήνιοι, περιμέναν τὴν πομπή. Ὑστερα τοὺς ὄρατοὺς βαβαλλάσθηδες κι' ἀρματοδρόμους, τίς κανιφόρες παρθένες καὶ τοὺς νέους πού ὠδηγοῦσαν τὰ βώδια καὶ κείνους πού κρατοῦσαν τίς στάμνες καὶ τᾶλλα ὅσα χρειαζόνταν γιὰ τὴ θυσία... Ὅλοι λεβέντες, εὐγενικοί, τεχνοςκαλισμένοι στὸ μάρμαρο, διαλεχτοὶ ἕνας κι' ἕνας...

— Τὶ ὄρατοὶ πού ἦσαν ἡ ἀρχαίαι Ἀθηναίαι!!! Τὶ κεφαλάκια χαριτωμένα! Κι' εἶχαν ὄλοι σγουρὰ μαλλιά. Δὲς πῶς μοιάζουν στὴν ὁμορφιά οἱ ἀνθρώποι μὲ τοὺς θεοὺς...

Τὸν ἄφησα νὰ τοὺς καμαρώσῃ ὅσο ἤθελε κι' ὕστερα τοῦ ἐξήγησα, γιατί ἦσαν ὄλοι τόσο ὄρατοὶ. Αὐτὸ τὸ χροστοῦσαν στὸ Μεγάλου Φειδία, τὸν καλλιτέχνη τῆς ἰδανικῆς διορφιάς, πού προσπαθοῦσε νὰ παραστήσῃ σ' ὅλα τὰ ἔργα του τὸ ὀλύμπιο κάλλος καὶ τὴ γαλήνη τῶν θεῶν.

— Πιὸ κάτω σ' ἄλλες αἴθουσες θὰ δῆς ἔργα

ἄλλης ἐποχῆς καὶ ἄλλων καλλιτεχνῶν, πού δὲν εἶναι τόσο ὅμοια μεταξὺ τους κι' οὔτε τόσο ὄρατα στὴ... μορφὴ. Ἐκεῖ θὰ δῆς πῶς ὁ καθενας ἔχει καὶ διαφορετικὴ φυσιογνωμία ἀπὸ τοὺς ἄλλους... Μὰ, πρὶν ἀπ' αὐτὰ, ἄς πάμε πὸ πέρα νὰ δῆς καὶ τίς μετόπες τοῦ Παρθενῶνα...

Ὁ Φάνης ἦταν τόσο ἀποροφρημένος, πού δὲν ἔκανε πολλὰ ἐρωτήσεις. Σιωπηλὸς καὶ γεμάτος βαθιὰ συγκίνηση δὲν προχώρησε τώρα πρώτος. Χρειαστήκε νὰ τὸν πάρω ἀπ' τὸ χέρι, γιὰ νὰ τὸν τραβήξω στὴν ἄλλη αἴθουσα...

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ—ΠΑΠΑΔΑΚΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΚΑΒΑΛΛΑ!

Νὰ μὲ ρίξῃ!... Ὅμως ἐγὼ βαστάω γερά: καὶ περήφανο τὸ ἄτι μου φρενιάζει.

Νὰ ξεφύγῃ τὸ χαλινάρι πού τὸ σφάζει, τὰ σπιρουνία πού τοῦ σκίζουν τὰ πλευρά...

* * *

Ἀγωνίζεται... ἀφρίζει καὶ σφραδάζει...

Μὰ θὰ δεχθῇ περήφανα τὴν ἦττα. Καὶ θα ριχθῇ στὸν κάμπο σὰν σαῖτα ὅπως ἡ θέλησίς μου τὸ προστάζει...

* * *

Οἱ τελευταῖες ἀναλάμπες δίκαιου θυμοῦ, σβύνουνε στὸν ἀέρα πού σφυρίζει...

Καὶ γὼ ἀκούω τὸ αἶμα μου νὰ σφύζει μὲ τὸν τρελλὸ ρυθμὸ τοῦ καλπασμοῦ...

* * *

Ἴδιο μεθύσι σ' ἄλόγου τὸ κορμί,

ἴδιο χυμένο στὴν δική μου ὄψι...

Ἄ! τί μορεὶ νὰ βρεθῇ καὶ ν' ἀνακόψῃ τὴν ἄφταστη τοῦ Κένταυρου ὀρμὴ;

* * *

Ποτὲ — ὦ ποτὲ ἄς μὴν ξεπεζέψω...

Στὴ σέλλα, ὁ κόσμος εἶν' δικός μου.

Κι' αἰσθάνομαι ὅλη τὴ δύναμι ἐντός μου, στὸν ἥλιο νὰ ριχθῶ, καὶ νὰ παλαίψω...

* * *

Κατορθωτὰ τὰ ἔργα τὰ μεγάλα...

Ἄς μὴ ξαναπατήσω πιά στὴ γῆ...

Νὸ ρίξω τ' ἄτι μου στὸ πέλαο νὰ πνιγῶ, καὶ γὼ μαζὺ μ' αὐτὸ, πάντα καβάλλα.

* * *

Ἦ σὲ πάλαμα ἀντριωμένο, δυνατὰ νὰ χτυπηθῶ μὲ τὸ κοντάρι... ἄς μὴ νικήσω.

Γιατ' ἔτσι δὲν μὲ μέλει... ἄς κυλήσω στὰ πόδια τοῦ ἀλόγου μου μπροστὰ...

ΕΙΡ. ΚΑΚΚΑΝΗ

Ἀσομνημονεύματα ἐνὸς γύκου

Ἀποφάσισα νὰ γράψω κι' ἐγὼ τ' ἀπομνημονεύματά μου. Γιατί ὄχι; Μήπως αὐτὸ εἶναι ἀποκλειστικότης τῶν ἀνθρώπων; Κι' ἐμεῖς δὲν αἰσθανόμαστε; κι' ἐμεῖς δὲν εἶμαστε προικισμένοι μὲ νοημοσύνη; κι' ἐμεῖς δὲν ἔχομε τίς συμπάθειες καὶ ἀντιπάθειές μας, κι' ἐμεῖς δὲν σκεπτόμαστε καὶ πολλὰς φορὲς αἰσθανόμαστε τίς τριχὲς μας νὰ σηκώνονται μπρὸς σὲ... ἀνθρώπινες πράξεις;

Ἄλλὰ ἄς μὴ περιαιτολογῶ καὶ πρὶν ἀρχίσω τὴν ἱστορία μου ἄς συστηθῶ.

Εἶμαι ἕνας λύκος δυόμιση ἐτῶν καὶ ἀποφασίζω νὰ γράψω τ' ἀπομνημονεύματά μου γιὰ νὰ τὰ διαβάσουν μιὰ μέρα οἱ ἀπόγονοί μου καὶ νὰ μὴ μὲ κατηγοροῦν ἂν ἄρχισα τὴν ζωὴ μου μαζὺ μὲ ἀνθρώπους.

Πρῶτα πρέπει νὰ σᾶς πῶ ὅτι θάμουνα μόλις σαράντα ἡμερῶν ὅταν ἔμαθα πῶς ἀνῆκα στὴν οἰκογένεια τῶν λύκων.

Ὡς ἐκείνη τὴν ἡμέρα εἶχα τὴν ἰδέα πῶς ἤμουνα σκυλί, γιατί μὲ εἶχε θηλάσῃ ἡ Σπίθα ἡ σκύλα τοῦ κτήματος μαζὺ μὲ τὰ δυὸ παιδιὰ τῆς τὸν Ἀζῶρ καὶ τὸ Λέοντα κι' ἔτσι μεγάλωσα καὶ γνώρισα τὸν κόσμο.

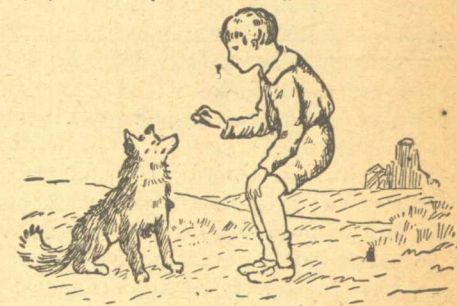
Ὅταν ἔγινα λοιπὸν πού λέτε σαράντα ἡμερῶν μοῦδωσαν γιὰ πρώτη φορὰ νὰ φάω ψωμί μουσκεμένο μὲ λάδι καὶ δὲν μ' ἄρεσε καθόλου αὐτὸ τὸ φαγί. Τότε ἄκουσα τὸν φύλακα τοῦ κτήματος νὰ λέει στὴ μαγεύρισα.

— Ἄ! τὸ λυκόσκυλο δὲν ἐννοεῖ νὰ φάῃ πατάρια, θέλει κανένα κομμάτι κρέας. Ἀρχίζουν νὰ ξυπνοῦν τ' ἄγρια ἐνστικτὰ του.

Ἔτσι ἔμαθα πῶς ἤμουνα λύκος καὶ κάποια ἄλλη μέρα ἄκουσα νὰ διηγεῖται ὁ μικρός μου κύριος ὁ Νίκος σ' ἕνα φίλο του, πῶς μ' εἶχε πιάσει ζωντανὸ ὁ δασοφύλακας καὶ μὲ εἶχε χαρίσῃ σ' αὐτόν· τότε ἔτυχε νά-χη σκυλάκια ἡ Σπίθα καὶ μεγάλωσα κι' ἐγὼ μὲ τὰ παιδιὰ τῆς πού τὰ θεωροῦσα γιὰ καιρὸ ἀδέρφια μου.

Ὅταν ἔμαθα τὴν καταγωγὴ μου, δὲν μπορῶ νὰ πῶ πῶς μοῦκανε τὴν παραμικρὴ ἐντύπωσι, οὔτε σκέφθηκα πῶς μοιροῦσε νᾶνα διαφορετικὴ ἡ ζωὴ μου. Ἔπειτα νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια στὸ κτήμα δὲν περνοῦσα διόλου ἄσχημα ἂν ἐξαιρέσετε τὸ φαγί πού δὲν μποροῦσα νὰ τὸ συνηθίσω.

Τὰ ζῶα τοῦ κτήματος μ' ἀγαποῦσαν πολὺ καὶ μόνο μὲ τὸν κύριό Τράγο τὰ βρίσκαμε λιγάκι. Περηφανευόταν γιὰ τὸ μούσι του καὶ τὰ κέρατά του καὶ μοῦκανε τὸ σπουδαῖο μπροστὰ στὰ κουνέλια καὶ στὶς κότες. Σὰν ἔμαθε πῶς ἤμουνα λύκος θυμῆθηκε πῶς κάποιος ὅμοιός μου εἶχε καταβροχθίσῃ δυὸ ξαδέρφια του κατσικάκια καὶ ἐννοοῦσε νὰ ἐκδικηθῇ σὲ μένα πούμουνα μικρός. Μοῦ ριχνόταν μὲ τὰ κέρατά του καὶ δὲν κατάφερα νὰ βέβαια νὰ μὲ κτυπήσῃ, γιατί ἦταν βλά-

κας, μονάχα ποῦκανε τοὺς γάλλους καὶ τὰ κουνέλια νὰ γελᾶνε μαζὺ μου κι' αὐτὸ μ' ἔκανε ἔξω φρενῶν.

Μιὰ μέρα—θάμουνα τριῶν μηνῶν—εἶχα πάει περίπατο μὲ τὸ σκυλί τοῦ δασοφύλακα τὸν Φλόκο, ὅταν συναντοῦμε ἕνα κοπάδι χῆνες. Μιὰ καὶ δυὸ ὁ Φλόκος χυμᾶει, βουτάει μιὰ ἀπ' τὸ λαμὸ καὶ τὴν πνίγει. Οἱ ἄλλες ἀρχίζουν νὰ τρέχουν καὶ νὰ φωνάζουν ἀπὸ τὸν φόβο τους, γίνεται ἀναστατωμός, τ' ἀκούει ἡ γυναῖκα ποῦχε τίς χῆνες κι' ἐγὼ μὲ τὸ Φλόκο τὸ βάζομε στὰ πόδια.

(Ἀκολουθεῖ)

**ΠΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ
ΚΑΙ ΝΑ ΜΟΡΦΩΝΕΣΤΕ**

Πῶς ἔμαθε ὁ Πέτρος τί εἶνε ἀσύρματος

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἦστε ἀπὸ ἀρκετὲς ἀπόπειρες καὶ ὑποδείξεις τῆς Μαργαρίτας ὁ Πέτρος κατῳκίσθησε νὰ βάλῃ εἰς κίνησιν τὸν ἀσύρματον, ἢ δὲ μικρὴ του φίλη πού δὲν εἶχε προφέρει λέξι, ἀλλὰ παρακολουθοῦσε μὲ ἀγωνία ἔβγαλε μιὰ χαρούμενη φωνὴ σὰν εἶδε τὸ πρῶτο σημεῖο πού τῆς ἔδωσε νὰ καταλάβῃ πῶς ὁ ἀσύρματος ἐλειτουργοῦσε.

— Τώρα εἶπε, ἂν εἶναι ὅλα ἐν τάξει στοῦ γιατροῦ, θὰ μᾶς ἀκούσουν.

— Ναὶ μὰ τί σῆμα νὰ στείλωμε;

— Τὸ σῆμα κινδύνου τὸ διεθνὲς S.O.S.

— Ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον. Ὁ Πέτρος ἐπικαλεῖται ὅλες του τίς γνώσεις καὶ κατορθώνει μὲ σήματα Μόρς νὰ στείλῃ τὸ σῆμα κινδύνου, τὸ ὁποῖον φθάνει στὸν σταθμὸ τοῦ γιατροῦ, ἀλλὰ ἀρκετὰ συγκεχυμένο.

Ὅπως δὴποτε ὁ γιατρός καταλαβαίνει καὶ καθὼς πρὸ ὀλίγου εἶχε μιλήσῃ μὲ τὸν μηχανικὸ καὶ ἐπερίμενε μύνημά του ἐκατάλαβε ὅτι ἡ πρόσκλησις ἦταν ἀπὸ τὴν ἐγκατάστασι τοῦ μηχανικοῦ.

Φωνάζει ἀμέσως τὸν ὑπηρέτη του καὶ τοῦ δίνει ρητὴ ἐντολή.

— Πές τὸν σφῆρ νὰ βγάλῃ ἀμέσως τὸ αὐτοκίνητο καὶ νὰ ἐτοιμασθῇ γιὰ νὰ ξεκινήσωμε. Καὶ σὺ ἐτοίμασέ μου τὴν τρούσα μου μὲ τὸ πρόχειρο φαρμακεῖο. Κάτι συνέβη στὸν μηχανικὸ, πρέπει νὰ πᾶμε ἀμέσως νὰ ἰδοῦμε.

Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ. Καὶ σὲ λιγώτερο ἀπὸ μισὴ ὥρα ὁ γιατρός ἦταν στὸ πλευρὸ τοῦ μηχανικοῦ πού εἶχε ἀρχίσει νὰ συνέρχεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον χάρις εἰς τὰς περιποιήσεις τῶν δύο παιδιῶν.

— Εὐτυχῶς δὲν ἔχει τίποτε σπασμένο, εἶπε ὁ γιατρός, ἕνα ἑλαφρὸ κτύπημα στὸ κεφάλι καὶ αὐτὸ τὸν ζάλισε, μὰ δὲν εἶναι τίποτε σοβαρὸ.

— Μὰ σὺ πῶς βοήθησες ἐδῶ; ἐρώτησε ὁ μηχανικὸς ὅταν συνήλθε ἐντελῶς καὶ ἀρχίσε νὰ θυμᾶται τί εἶχε συμβῆ.

— Μὲ ἐπροσκάλεσαν μὲ τὸν ἀσύρματον

πού ἐγκατέστησες. Μοῦ ἔστειλαν σῆμα κινδύνου καὶ κατάλαβα ἀμέσως πῶς κάτι εἶχε συμβῆ.

— Μὰ πού;

— ὦ! μπαμπάκα, ὁ Πέτρος εἶχε τὴ σκέψι νὰ βάλῃ μπρὸς τὸν ἀσύρματο. Πρέπει νὰ τὸν εὐχαριστήσῃς.

— Νὰ τὸν εὐχαριστήσω, τὸ νομίζεις εὐκόλο νὰ τὸν εὐχαριστήσω; τὸ μόνο πού μπορῶ νὰ τοῦ κάμω εἶναι νὰ τοῦ χάρισω αὐτὸν ἀσύρματο πού ἐγκαταστήσαμε, νὰ τοῦ ἔξῃ ἰδιοκτησία του.

Ὁ Πέτρος ἔγινε κατακόκκινος ἀπὸ εὐχαρίστησι καὶ αἰσθάνθηκε τὴ φωνὴ του νὰ κόβεται μέσα στὸν λάρυγγά του ἀπὸ συγκίνησι.

— Ὁραῖα! Ὁραῖα! ἐφώνησε ἡ Μαργαρίτα κτυπώντας τὰ χέρια της μὲ χαρὰ θὰ μάθῃ κι' ἐγὼ τὰ σήματα τοῦ Μόρς, ὥστε νὰ μπορῶ νὰ συνεννοούμαι μὲ τὸν Πέτρο σὰν θὰ ἐμᾶστε μακρὰ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Ὁ γιατρός ἐνθουσιάστηκε τόσο μὲ τὸν Πέτρο, ὥστε τὸν ἐχαϊδεψε στὸν ὦμο καὶ εἶπε:

— Κι' ἐγὼ θὰ κάνω κάτι ἄλλο.

Θὰ μεταβάλω σὲ σωστὸ σταθμὸ ἀσυρμάτου τὴν καλύβα αὐτὴ καὶ θὰ τὴν παραδώσω ὑπὸ τὴν φρουρῆσιν τοῦ καλοῦ αὐτοῦ παιδιοῦ.

Νὰ πῶς γνώρισε ὁ Πέτρος τί εἶνε ἀσύρματος καὶ πῶς ἔγινε σὲ λίγο διάστημα ἕνα ἀπὸ τοὺς καλλίτερους ἀσυρματιστάς.

ΤΕΛΟΣ

Παιδικὸ γέρο

Ὁ διδάσκαλος.—Τὰ ἐμὰ σὰ καὶ τὰ σὰ ἐμὰ πού εἶπε τὰ ὠραῖα αὐτὰ λόγια;

Ὁ μαθητής.—Ἀσφαλῶς κάποιος πού δὲν θὰ εἶχε πεντάρα.

Ὁ Γιώργος στὴν ἀδελφή του Ἐλενίτσα.

—Μπορεῖς νὰ μοῦ δανείσῃς 10 δραχμῆς;

—Ἀδύνατον, ἔχω μόνο πέντε.

—Δὲν πειράζει, δός μου τες καὶ μοῦ χάριστάς τις ἄλλες πέντε.

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΒΟΤΑΝΙ

Ὅλη ἐκείνη τὴν περίοδο, πού ὅπως εἰδάμε πέρασαν οἱ ἄνθρωποι καὶ πού τὸν κόσμον, καθὼς νομίζανε, κυβερνοῦσαν σὴν ἀρχὴ τέρατα - θεοὶ καὶ ἔπειτα μισοτέρα τιτάνες, τὴ λέγε - λιθικὴ ἐποχὴ - καὶ τοῦτο γιὰτὸ ὅς τότε, οἱ ἄνθρωποι ἀκόμη δὲν εἶχαν βρεῖ τὸν χαλκὸ καὶ τὸ σίδηρο, πού μέσα τῆς κρῦβει ἡ γῆ καὶ ἔτσι ὅλα τους τὰ σύνεργα, πού χρειαζόταν νὰ φτιάχνουν τὰ κάνανε ἀπὸ λιθάρια.

Ἐπειτα ἀπὸ τὴ λιθικὴ ἐποχὴ ἦρθε μιὰ ἄλλη. Μέσα σ' αὐτὴ, οἱ ἄνθρωποι μάθανε νὰ βγάλουν ἀπὸ τὴ γῆ χαλκὸ καὶ σίδηρο καὶ μὲ τὴ βοήθεια τῆς φωτιᾶς, λυόνοντας τὰ δύο αὐτὰ μέταλλα φτιάξαν - ὀρειχάλκο - πούναὶ πολὺ κληρὸς κι' ἔτσι σιγά - σιγά, μὲ τέτοιο ὕλικό, κάμανε νέα ὄπλα καὶ ἐργαλεῖα, πὺ καλὰ φυσικά, ἀπὸ τὰ λίθινα πού ὡς τώρα χρησιμοποιοῦσαν - δεῖτε, σὰν πᾶτε σὲ μουσεῖα, τὰ πρῶτα χάλκινα ὄπλα καὶ τὰ ἐργαλεῖα πού οἱ ἄνθρωποι πὺ ὕστερα τὰ κάμαν ὀρειχάλκινα γιὰ νὰναὶ πὺ ἀνθεκτικὰ!.

Ἐδῶ στὸν τόπο μας ἡ μεγάλη αὐτὴ πρόοδος, ἦρθε ἀπὸ ἄνθρώπους, πού ἔτυχε νὰ γεννηθοῦν στὰ μέρη τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἀσίας. Ἐκεῖ κάτω, πού τὰ μεγάλα ποτάμια καὶ τὸ θερμὸ κλίμα, κάμουν πολὺ πὺ εὐκόλο τὸν τρόπο τῆς ζωῆς, οἱ ἄνθρωποι, καθὼς εἶπαμε, προώδευσαν πολὺ πὺ γρήγορα ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ὅταν μπόρεσαν καὶ φτιάξαν πλοῖα καὶ περάσαν πρῶτα - πρῶτα, ἀπέναντι εἰς τὰ νησιά, σὴν Κρήτη, σὴν Κύπρο καὶ σὲ ἄλλα πολλά, ἐκεῖ διδάξανε τοὺς ἀνθρώπους τίς τέχνες πού τοὺς ἦταν ἀκόμα ἄγνωστες.

Ἀπὸ τέτοιους ταξιδιωτὲς μάθανε οἱ Ἕλληνες νὰ βγάλουν τὸν χαλκὸ καὶ τὸ σίδηρο ἀπὸ τὴ γῆ καὶ αὐτὶ διδάξανε πῶς φτιάχνουν τὸν ὀρειχάλκο. Τοὺς μάθανε ἀκόμα νὰ καλλιεργοῦν καλλίτερα τὴ γῆ καὶ τόσα πολλά ἄλλα πράγματα. Καὶ τέλος πάντων ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ταξιδιωτὲς ἄκουσαν οἱ Ἕλληνες γιὰ πρῶτὴ φορὰ πῶς τέρατα

ἢ καὶ Τιτάνες δὲν εἶναι οἱ θεοὶ πού κυβερνοῦν τὸν κόσμον!

Κι' ἔτσι φεύγουν σιγά - σιγά τὰ τέρατα - θεοὶ ἀπὸ τὴ μέση καὶ στὸν τόπο τους ἐρχονται θεοὶ, πούχουν πρόσωπο καὶ σῶμα τέλειον ἀνθρώπου.

Κοντὰ σὲ μιὰ τέτοια ἐποχὴ λέγε πῶς μεγάλωσε τὸ τιτανόπουλο πούχε σταλμένο ἡ Πέα σὴν Κρήτη! Ἀπὸ τότε πού ἦταν μικρὸ εἶχε στὸ νοῦ τὴ μέρα πού μεγάλος, θὰ μποροῦσε νὰ ξεθρόνιζε τὸν Τιτάνη-Κρόνον ἀπὸ τὸν Ὀλυμπο καὶ θὰ καθόταν σὴν θέσι τοῦ πατέρα του, σὰ βασιλεῖς ὄλων τῶν θεῶν! Ἡ ἡμέρα αὐτὴ φαινόταν πὺ πῶς ἔφτανε καὶ γι' αὐτὸ στέλνει σὴν μητέρα του ἕνα βότανο, φοβερὸ ἐμετικὸ νὰ τὸ δώσῃ τοῦ ἀνδρός της νὰ φάῃ. Μὲ αὐτὸ πραγματικὰ κατορθώνει νὰ βγάλῃ ἀπὸ μέσα του ὁ Κρόνος τὰ παιδιὰ πού εἶχε καταπιεῖ. Ἀπὸ αὐτὰ τὸν - Ποσειδῶνα - καὶ τὸν Ἄδη - ἢ Πλούτονα ὅπως τὸν λέγε ἄλλοιῶς τοὺς πέρνει κοντὰ του κι' ἔτσι τὰ τρία τιτανόπουλα ἀδελφία μὲ ἀρχηγὸ τὸν Δία ἐτοιμαζόνται γιὰ τὸν πόλεμο πού θὰ κάμανε τοῦ Κρόνον.

Ὅταν ἔμαθε ὁ Τιτάνης τί τοῦ ἐτοιμαζόταν, ἀμέσως καλεῖ κοντὰ του ὄλους τοὺς δικούς του καὶ τοὺς γίγαντες νὰ τὸν ὑπερασπισθοῦνε, ἐνῶ μὲ τὸν Δία τρέξαν οἱ Κύκλωπες πού ἦταν κάτι πελώρια ἀνθρωποτέρατα μ' ἕνα στρογγυλὸ μάτι σὴν μέση τοῦ μετώπου.

Τρεῖς ἀρχηγοὶ ἀδελφία ἐξουσιάζανε τοὺς Κύκλωπας: ὁ Στερόπη, ὁ Βρόντης καὶ ὁ Ἄργης. Σὰν ἐφτασαν πρόσφεραν τοῦ Δία φοβερὸ ὄπλο, τὴ φωτιὰ τοῦ οὐρανοῦ τὸν κεραυνό! Στὸν Ποσειδῶνα δώσανε μιὰ μεγάλη τρίαινα πού μ' αὐτὴ μποροῦσε ν' ἀναταράξῃ ὅποια θάλασσα ἤθελε καὶ στὸν Ἄδη μιὰ φοβερὴ μάσκα τέτοια πού ὅταν τὴν ἔβαζε ἔκανε αὐτὸν πού τὸν θωροῦσε νὰ πέφτῃ κάτω ἀμέσως νεκρὸς ἀπὸ τὸ φόβο.

Κι' ἔτσι μὲ τέτοια ὄπλα ξεκινᾶν τὰ τρία ἀδελφία μὲ τοὺς Κύκλωπας μαζὺ γιὰ τὴν μεγάλη - TITANOMACHIA - πού καθὼς θὰ δοῦμε κράτησε χρόνια πολλά. ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Γαλλικὸ Μυθιστόρημα

R. Dombre

Ἡ ΘΕΙΑ ΧΑΛΑΣΤΡΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

“Ολα ἐπῆγαιναν καλὰ ὡς τὴν ἡμέρα πού ἡ θειά Χαλάστρα εἶχε τὴν ἔμπνευσι νὰ θέλῃ καλὰ καὶ σώνει ν’ ἀνοίξῃ ἓνα γράμμα τῆς Ζωρζέττας. Ἡ μικρὴ ἀντιστάθηκε μ’ ὄλη τῆς τὴ δύναμι καὶ δὲν ἐδίστασε μάλιστα νὰ τῆς φωνάξῃ, κατακόκκινη ἀπὸ θυμὸ:

— Εἶνε πολὺ ἄσχημο αὐτὸ πού θέλετε νὰ κάνετε, θεία μου. Ν’ ἀνοίξετε γράμμα πού δὲν εἶνε δικό σας. Ξέρετε πὼς λέγεται αὐτὸ;

— Μοῦ φαίνεται, δεσποινίς, τῆς ἀπήντησε ἡ θεία τῆς, μὲ ἀρκετὴ δόσι εἰρωνείας, πὼς ἡ μητροιά σου ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διαβάξῃ τὰ γράμματά σου. Εἶσαι πολὺ μικροῦλα γιὰ ν’ ἀλληλογραφῆς μὲ πρόσωπα πού δὲν τὰ γνωρίζω.

— Μὴ φοβᾶσθε δὲν εἶνε ἐπικίνδυνα πρόσωπα, ἔσπευσε νὰ πῆ ἡ Ζωρζέττα, πέρνοντας κ’ αὐτὴ εἰρωνικὸ τόνο. Τί μπορεῖ νὰ μοῦ γράφῃ μιὰ μικρὴ συμμαθήτριά μου ἀπὸ τὶς καλόγρηες ἀφοῦ τὸ γράμμα τῆς θὰ πέρασε πρῶτα ἀπὸ τὴ λογοκρισία τῆς Ἑγουμενῆς;

Ἡ θειά Χαλάστρα κατάλαβε κ’ αὐτὴ πὼς δὲν εἶχε λόγο νὰ ἐπιμένῃ κ’ ἔδωσε τόπο στὴν ὀργή. Ἀλλὰ πρὶν ὑποχωρήσῃ ἐντελῶς ἐπέταξε τὴ φράσι πού ἐσυνήθιζε:

— Στὸν καιρὸ μου τὰ κοριτσάκια δὲν ἀλλογραφοῦσαν κρυφὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς των.

Ἡ Ζωρζέττα ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὴ νίκη τῆς ξαπλώθηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ ἄρχισε νὰ διαβάξῃ τὸ γράμμα τῆς φίλης τῆς. Ἦταν ἓνα γράμμα πολὺ μελαγχολικὸ, γιατί ἡ μικροῦλα φίλη τῆς ἡ Λουιζέττα τῆς ἀνήγγελε πὼς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κάμῃ τὸ ταξιδάκι πού λογάριζε στὶς διακοπὲς γιὰ νὰ ἰδῇ τοὺς γονεῖς τῆς καὶ τὸ ἀδελφάκι τῆς, γιατί καθὼς τὸ ταξίδι θὰ στοίχιζε πολὺ, οἱ γονεῖς τῆς εἶχαν γράφῃ πὼς θὰ τὴν ἀφῆσαν στὶς καλόγρηες καὶ ἡ καυμένη ἡ μικροῦλα ἦταν ἀπελπισμένη.

Ἡ Ζωρζέττα ἐδίπλωσε τὸ γράμμα καὶ τ’ ἀφῆσε πάνω στὸ τραπέζι σὲ τρόπο ὥστε νὰ

ἔπεφτε στὰ μάτια τῆς θεῖας Χαλάστρας· ἔπειτα ἔμεινε συλλογισμένη.

Τὸ μεσημέρι στὸ τραπέζι δὲν εἶχε τὸ συνηθισμένο εὐθυμο ὕφος τῆς καὶ ρώτησε μονάχα τὸν πατέρα τῆς πόσο ἐστοίχιζε ἓνα ταξίδι ἀπὸ τὸ Παρίσι εἰς τὴν Ἀνδαλουσία. Ὁ συνταγματάρχης ντὲ Προβὲ τὴν κύτταξε λιγάκι τρομαγμένος κ’ ἐσκέφθηκε: “Ἐχει γούστο νὰ μοῦ ζητήσῃ νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Ἀνδαλουσία», ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε. Μετὰ τὸ γεῦμα πού εἶχε ἀπουρηθῆ στὸ γραφεῖο του κ’ ἐδιάβαζε τὶς ἐφημερίδες του, βλέπει ἔξαφνα ν’ ἀνοίγῃ ἡ πόρτα καὶ νὰ μπαίῃ ἡ Ζωρζέττα.

— Μπαμπᾶ, τοῦ λέει χωρὶς κανένα πρόλογο, πόση προῖκα μοῦ δίνεις;

— Ἐξακόσιες χιλιάδες μετροῦτά, γιατί ρωτᾶς; Μήπως βρήκες κανένα γαμπρό;

— Ὁχι, ἔχω ἄλλα σπουδαιότερα νὰ σκεφθῶ. Ἀλλὰ θὰ σ’ ἐπειράξω νὰ μοῦ δώσης γιὰ προῖκα 599 χιλιάδες;

Ὁ συνταγματάρχης τὰ ἔχασε ἐντελῶς.

— Τί λές;... εἶπε. Καὶ γιατί αὐτὸ;

— Γιατί μοῦ χρειάζονται αὐτὴ τὴ στιγμή χίλια φράγκα.

— Τί ἰδέα; καὶ δὲν μποροῦσε νὰ μοῦ ζητήσῃς χίλια φράγκα, μόνο ἔπρεπε νὰ μοῦ μιλῆσῃς γιὰ προῖκα;

— Ὅστε μοῦ τὰ δίνεις; Καὶ ἡ Ζωρζέττα χωρὶς νὰ περιμένῃ ν’ ἀκούσῃ περισσότερα, κρεμάστηκε στὸν λαμὸ του.

— Στάσου, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης τί τὰ θές αὐτὰ τὰ λεπτά;

— “Α! αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικὸ μου”.

— Ἐνα κορίτσι μὲ ἀνατροπὴ δὲν ἔχει μυστικά ἀπὸ τὸν πατέρα του.

— Δηλαδή σὺ δὲν ἔχεις μυστικά ἀπὸ μένα;

— Μμ!... ὄχι, δὲν ἔχω...

— Μπᾶ! κ’ ὅταν χάνῃς στὴ λέσχη καὶ μᾶς τὸ κρύβεις;... “Ἄς εἶνε δὲν πρόκειται γι’ αὐτὸ τώρα. Ξέρεις τί λένε τὰ εὐαγγέλια;

— Ποῦ θές νὰ καταλήξῃς μ’ αὐτὲς τὶς ἀνοησίες;

— “Α! μπαμπάκα, δὲν ἔχεις διόλου σεβασμὸ πρὸς τὴ θρησκεία. Λοιπὸν δὲν λένε «Μὴ γνώτω ἡ ἀριστερὰ τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ»;

— “Α! πρόκειται γιὰ καμμιά ἐλεημοσύνη; Δὲν τ’ ὄλεγες ἀμέσως ἀντὶ νὰ κάνῃς ὅλες αὐτὲς τὶς φλυαρίες; Γι’ αὐτὸ ὅμως νὰ συνεννοηθῆς μὲ τὴ μητροιά σου.

Ἡ Ζωρζέττα ἐζάρωσε τὸ προσωπάκι τῆς. — Τότε πρέπει νὰ παραιτηθῶ ἀπὸ τὴν ἰδέα μου, εἶπε. Δὲν θὰ μοῦ δώσῃ πεντάρια τσακιστή.

— Μὰ διάβολε! Θὰ ξεδέψω τὰ τριπλάσια ἀπ’ αὐτὰ πού μοῦ ζητᾶς γιὰ τὴ δεξίωσι πού θὰ κάμωμε. Δὲν εἶμαι κ’ ἑκατομμυριούχος.

— Ἀλήθεια, γιατί τὴν κάνομε αὐτὴ τὴ δεξίωσι; Εἶνε τόσο ἀνόητο νὰ χορεύῃ κανεὶς μ’ αὐτὴ τὴ ζέστη!

— Ὅστε σοῦ πέρασε τὸ κέφι τοῦ χοροῦ; Τόσο τὸ καλλίτερο. δὲν κάνομε τὴ δεξίωσι καὶ οἰκονομᾶμε τρεῖς χιλιάδες φράγκα.

— Ὁχι τρεῖς, δὺο, ἐδιώρθωσε ἡ Ζωρζέττα μὲ ὕφος τσακπίνικο. Ἀφοῦ σὲ γλυτώνω ἀπὸ τόσα ἔξοδα θὰ μοῦ μετρήσης ἀμέσως τὰ χίλια φράγκα.

— Καλὰ, καλὰ, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης, πάτια κ’ ἀφῆσέ με ἤσυχον.

Τῆς ἔδωσε ἓνα χιλιάρικο κολλαριστό, πού ἔσπευσε νὰ τὸ ἀρπάξῃ ἡ Ζωρζέττα κ’ ἀφοῦ ἀγκάλιασε ἄλλη μιὰ φορὰ τὸν Μπαμπᾶ τῆς, ἔφυγε τρελλὴ ἀπὸ χαρὰ.

Σὲ λίγο ἔγραψε τὸ ἀκόλουθο γράμμα:

«Ἀγαπητὴ μου ἀνεψιά,

Δὲν θὰ μπορέσω νὰ σὲ ἰδῶ γιατί εἶμαι περαστικὴ μόνο ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ φύγω χωρὶς νὰ σοῦ ἀφήσω ἓνα μικρὸ δῶρο νὰ μπορέσης νὰ πάρῃς ὅ,τι σοῦ ἀρέσει γιὰ τὶς διακοπὲς. Ἐλπίζω σὲ ἄλλο μου ταξίδι νάχω τὴν τύχη νὰ σὲ ἰδῶ.

Σὲ φιλῶ
Ἡ θεία σου»

Ἐβαλε ἀπὸ κάτω μιὰ δυσνόητη ὑπογραφή, ἔκλεισε τὸ γράμμα, ἀφοῦ ἔβαλε μέσα τὰ χίλια φράγκα καὶ τὸ ἐταχυδρομήσῃ εἰς τὴν διεύθυνσι τῆς φίλης τῆς τῆς Λουιζέττας.

Σὲ λίγες μέρες ἐλάμβανε αὐτὸ τὸ γράμμα καὶ τὸ ἐδιάβασε ἐνθουσιασμένη πού πέτυχε τὸ τέχνασμά τῆς:

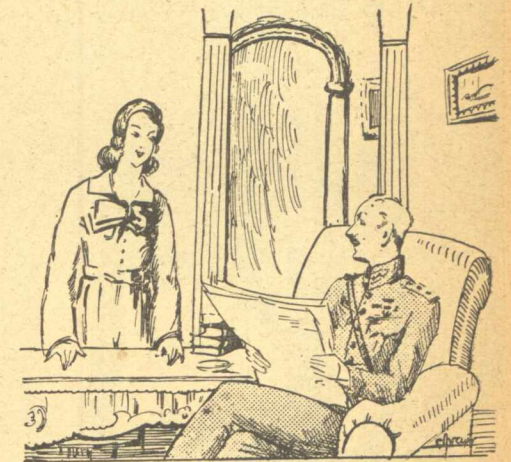
«Ἀγαπητὴ μου Ζωρζέττα,

Ἄκουσα πολλὰ νὰ λένε γιὰ τὶς θεῖες πού βρῖσκονται μακρὰ, μὰ πάντως ἡ δική μου, ἐκείνη ἡ θεία, γιὰ τὴν ὁποία σοῦ μιλοῦσα καμμιά φορὰ καὶ σοῦλεγα πὼς βρῖσκεται στὸν

Καναδά, πέρασε, φαίνεται ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ δὲν εἶχε καιρὸ νὰ μὲ ἰδῇ, ἀλλὰ μοῦ ἔστειλε δῶρο χίλια φράγκα ν’ ἀγοράσω ὅ,τι θέλω. Ἐτσι θὰ κάμω τὸ ταξιδάκι μου. Τὸ μόνο κακὸ εἶνε πὼς ἡ καλὴ αὐτὴ θεία δὲν μοῦ δίνει οὔτε τὴ διεύθυνσί τῆς νὰ ξέρω τοῦλάχιστο πού νὰ τὴν εὐχαριστήσω.

Σὲ φιλῶ
Λουιζέττα»

— Θαυμάσια! εἶπεν ἡ Ζωρζέττα· τώρα ὅμως νὰ τῆς βροῦμε καὶ συντροφιά γιὰ νὰ κάμῃ τὸ ταξιδάκι τῆς, γιατί βέβαια ὁ πατέ-

ρας τῆς δὲν θὰ μορῆ νὰ ξεδέψῃ γιὰ νὰ πᾶν νὰ τὴν πάρῃ καὶ τὰ χίλια φράγκα εἶνε ἴσια ἴσια γιὰ τὸ δικό τῆς «πῆγαινε—ἔλα».

Φαίνεται πὼς ἡ τύχη εὐνοοῦσε πολὺ τὴ Ζωρζέττα. Ἀλλοιῶς πὼς νὰ ἐξηγήσωμε ὅτι τὴν ἴδια μέρα ἐγνώρισε ἓνα φίλο τοῦ πατέρα τῆς πού ἔφευγε γιὰ τὴν Ἰσπανία καὶ μολονότι τὸν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορὰ, μολονότι ἦταν ἓνας κύριος κάπως ἠλικιωμένος, ἡ Ζωρζέττα δὲν ἐδίστασε διόλου νὰ τὸν ρωτήσῃ:

— Καὶ σὲ ποιὸ μέρος τῆς Ἰσπανίας πηγαίνετε, κύριε Μοντρού;

— Ζωρζέττα! ἔκαμε ἡ θεία τῆς ἐξηγημένη γιὰ τὴν αὐθάδειά τῆς, ἀλλὰ ὅταν ἔβαζε κάτι στὸ μυαλό τῆς ἡ Ζωρζέττα ἔπρεπε νὰ τὴν κάμῃ κ’ ἔτσι δὲν ὀπισθοχώρησε.

— Σᾶς παρακαλῶ, θεία μου, εἶπε, ἀφήστε με νὰ μάθω.—Καὶ ἀποτενιμένη πρὸς τὸν κύριο, ἐξηκολούθησε:—Κύριε Μοντρού, σᾶς ἱκετεύω, ὀπλιοθῆτε μὲ ὑπομονὴ γιὰ νὰ μὲ ἀκούσετε. (Ἀκολουθεῖ)

Ἡ ἐλῆά μετ' τὸ ἀσημένιο φύλλωμα

Ἡ Ἑλῆά

Ποῦ Ἑλληνόπουλο δὲν γνωρίζει τὸ τιμημένο δένδρο τῆς πατρίδος μας;

Ὅποιος λέει «ἐλῆ» εἶναι σὰν νὰ λέει «Ἑλλάδα» γιατί τὸ γνώρισμα τοῦ τόπου μας, τὸ πιὸ ἀγαπημένο ἑλληνικὸ τοπεῖο εἶναι ἓνα ἱεροκκλησάκι τριγυρισμένο ἀπὸ ἐλῆς· καὶ κυπαρίσσια,

Ὅλη ἡ ἑλληνικὴ γῆ εἶναι πλούσια στολισμένη μετ' τὸ ἀσημένιο φύλλωμα τῆς ἐλῆς. Πλαγιές ὀλόκληρες καὶ πεδιάδες φαίνονται ἀπὸ μακριὰ σὰν ἀναλυωμένο ἀσημί μέσα στὶς καυτερές ἀχτίδες τοῦ ἡλίου.

Ἡ καυμένη ἢ γέρικη ἐλῆά μετ' τὸ στριμένο κορμί της, πού ἀντέχει στὸ ἥλιοπύρι, πού ζεῖ, καὶ φουντώνει, καὶ καρποφορεῖ

καὶ στὴν πιὸ ξερὴ καὶ ἄγονη γῆ, εἶναι ὄχι μονάχα τὸ γνώρισμα καὶ τὸ στόλισμα τῆς πατρίδος μας, ἀλλὰ εἶναι καὶ ὁ μεγαλείτερος βιομηχανικὸς τῆς πλοῦτος.

Καὶ ἀκόμη κατὰ σπουδαιότερο, εἶναι ἡ τροφή ἢ ὑγεινὴ καὶ θροσπτικὴ καὶ φθιγγὴ ὄλων τῶν Ἑλλήνων.

Τὸ λάδι καὶ ἡ ἐλῆά εἶναι ἡ ὑγεία τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ. Ἡ καλλιέργεια τῆς ἐλῆς ἦταν γνωστὴ ἀπὸ τοὺς ἀρχαιότατους χρόνους, καὶ ἡ τέχνη αὐτὴ μετεφέρθη σὲ ὅλη τὴ Δυτικὴ Μεσόγειο, στὴν Ἰταλία στὴ Νότιο Γαλλία, στὰ νησιά τῆς Μεσογείου, ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας ἀποίκους. Οἱ Ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι εἶχαν τὴν ἐλῆά ὡς ἐθνικὸ δένδρο, δῶρον τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς πρὸς αὐτοὺς ὡς σύμβολον τῆς εὐροῆς τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς νίκης. Καὶ μετ' οὗτοὺς κλάδους τῆς ἀγρίας ἐλῆς οἱ πρόγονοί μας ἐφτιαχναν τοὺς στεφάνους, τὲ τοὺς ὁποίους ἐστεφάνωναν τοὺς νικητὰς τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων.

Καὶ ἰώρα, περισσότερο ἀπὸ ποτὲ ἡ ἐλῆά εἶναι στὸν τόπο μας ὁ κυριώτερος παράγων τοῦ ἐθνικοῦ μας πλοῦτου. Ἡ καλλιέργεια καὶ ὁ πολλαπλασιασμός τοῦ δένδρου, ἡ συγκομιδὴ καὶ ἡ προπαρασκευὴ τοῦ καρποῦ καὶ τοῦ λαδιοῦ ἀπασχολεῖ χιλιάδες ἐργατῶν καὶ εἶναι ἡ ἐθνικὴ μας ὑπερηφάνεια. Οἱ ὠραῖες ἐλῆς τῆς Ἀμφίσσης καὶ τῶν Καλαμῶν εἶναι γνωστὲς στὸν κόσμον ὅλον, καὶ τὸ ἑλληνικὸ λάδι, ἀπὸ τοὺς ἀπέραντους πλούσιους ελαῶνες τοῦ Πηλίου καὶ τῆς Κερκύρας εἶναι τὸ πιὸ εὐγεστὸ καὶ θροσπτικὸ λάδι πού γίνεται στὴν Εὐρώπη.

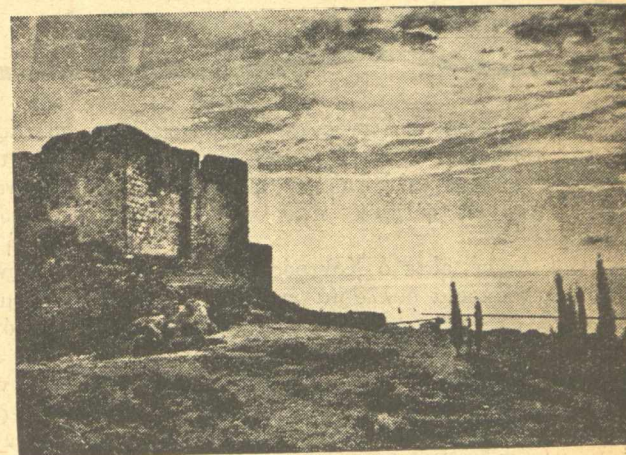
Ἡ ὁμορφὴ ἐλῆά πρέπει νὰ εἶναι τὸ καμάρι ὄλων τῶν παιδιῶν τῆς Ἑλλάδος ὄχι μονάχα γιὰ τὴν ὁμορφιά πού δίνει στὸ ἑλληνικὸ τοπεῖο, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ ἀγαθὰ πού προσφέρει στὸν τόπο. «Εἶμα, ἡ ἐλῆά ἢ τιμημένη» λέει σὲ ἓνα ὠραῖο ποιῆμα πού ὕμνει τὸ ἐθνικὸ μας δένδρο, ἓνας Ἑλληνας ποιητὴς.

Ἀλῆς

Τὸ μικρὸ αὐτὸ, καὶ ἀσήμαντο σήμερα λιμανάκι τῆς Αὐλίδος ἦ·αν στὴν ἀρχαιότητα ὁ κυριώτερος λιμὴν τοῦ Εὐβοϊκοῦ Κόλπου. Στὸ λιμάνι αὐτὸ εἶχε συναθροισθεῖ πρὶν φύγει γιὰ τὸν Τροϊκὸ πόλεμο, ὁ μεγάλος στόλος τῶν Ἀχαιῶν. Καὶ στὸ μικρὸ αὐτὸ λιμάνι εἶχε συναθροίσει τὸν στόλον τοῦ ὁ μεγάλου τῆς Σπάρτης βασιλεῦς Ἀγισίλαος, πρὶν ξεκινήσει γιὰ τὸν πόλεμο ἐναντίον τῶν Περσῶν. Καὶ ἀκόμα ἡ Αὐλῆς εἶναι ὁ τόπος πού ἐγένετο ἡ πιὸ ὠραία καὶ εὐγενὴς πράξις ἀπὸ μιὰ κόρη Ἑλληνίδα, ἡ ὁποία ἔδωκε τὸ μεγαλύτερο παράδειγμα ἀγάπης πρὸς τὴν πατρίδα.

Ἡ Ἰφιγένεια, ἡ κόρη τοῦ βασιλέως Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταμνήστρας ἔδεδεχθη νὰ θυσιασθῇ εἰς τὸν βωμὸν τῆς Ἀρτέμιδος διὰ νὰ δώσουν οἱ θεοὶ τοὺς εὐνοϊκοὺς ἀνέμους πού ἐχρειαζοῦτο τὰ καράβια τῶν Ἀχαιῶν γιὰ νὰ ἀποπλεύσουν ἐναντίον τῆς Τροίας. Ἐκεῖ εἰς τὴν Αὐλίδα ἡ Ἑλληνὶς βασιλοπούλα ὅταν εἶδε ὅτι ἡ θυσία τῆς ἦταν θέλησις τῶν θεῶν γιὰ νὰ σωθῇ ἡ πατρίς της ἤθελε μόνη της καὶ ἐσκυψε τὸ ὄρατο της κεφάλι κάτω ἀπὸ τὸν πέλεκυ τοῦ δημίου. Ἀλλὰ ἡ θεὰ Ἀρτεμις ὅταν εἶδε τὴν εὐγενικὴν πράξι τῆς βασιλοπούλας Ἰφιγένειας, πρὶν ἀκόμη προφθάσει νὰ πέσει ὁ πέλεκυς εἰς τὸν λαιμὸ της, τὴν ἀρπάξε, τὴν ἐτύλιξε μέσα σὲ ἓνα σύννεφο καὶ τὴν

μετέφερε στὸ ἱερόν της. Ἀντὶ τῆς Ἰφιγένειας ἔμεινε ἀ-ἀπάνω στὸν βωμὸ ἓνα ἐλάφι. Καὶ οἱ θεοὶ εὐχαριστημένοι ἀπ' τὴν πράξι τῆς Ἰφιγένειας ἔδωσαν εἰς τὰ καράβια τῶν Ἀχαιῶν εὐνοϊκὸ ἀνεμὸ γιὰ νὰ ξεκινήσουν γιὰ τὸν πόλεμο καὶ γιὰ τὴν νίκη.

Αἱ Πάτραι

Πάτραι, μία ἀπὸ τὶς μεγάλες ἐπαρχιακὲς μας πόλεις πού ἡ δράσις της εἰς τὴν νεωτέραν ἱστορίαν τοῦ τόπου μας εἶναι ἀπὸ τὶς σπουδαιότερες. Τὸ Παναχαικὸ ὄρος τῆν προσατεῦει ἀπ' τὴν μεριά καὶ ἡ θάλασσα τὶς ἀνοίγει ἓναν ἀπέραντο ὀρίζοντα ἀπὸ τὴν ἀλλή. Πλατεῖες, λεωφόροι πού θὰ ἐπρε-νὰ τὶς ζηλεσῇ καὶ ἡ Ἀθήνα, ἐξοχὲς ὠραῖες καὶ γραφικὲ· στολίζου τὴν πρώτη πόλι τῆς Πελοποννήσου, πού κρατεῖ καὶ τὴν πρώτη θέσι στὴ βιομηχανία τῆς Ἑλλάδος. Ὁ μεγαλείτερος πλοῦτος της εἶναι ἡ σταφίδα, τῆς ὁποίας γίνεται μεγάλη ἐξαγωγή στὴν Εὐρώπη καὶ στὴν Ἀμερική. Ὁ λιμὴν τῶν Πατρῶν εἶναι ὁ δεύτερος λιμὴν τῆς Ἑλλάδος μετὰ τὸν Πειραῖά.

Ὑπερωκεᾶνια καὶ φορητὰ εἶναι πάντα ἀρραγμένα καὶ δίνουν εἰς τὴν πόλι τὴν ὄψιν σημαντικοῦ ἐμπορικοῦ κέντρου. Ἡ Πάτρα ἐπὶ πλέον ἔδωσε καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως μεγάλους ἥρωας, ἐνδόξους καπεταναίους. Καὶ ἀκόμα μὴν ξεχνᾶμε πῶς ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸς ὕψωσε τὴν σημαίαν τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου ἐν μέσω πλήθους ἐνοπλων μοναχῶν.

Ἱστορίες τῶν Χοντροῦ καὶ τοῦ Λιγνῶ

Ο ΧΟΝΤΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΙΓΝΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ...

Εὐθύμη τανία γιὰ μικροὺς καὶ μεγάλους

ὑπὸ ΟΜΑΡ

Ὁ Χοντρός καὶ ὁ Λιγνός, ἀφοῦ εἰσέπραξαν τὰ πεντακόσια δολλάρια ἀπ' τὸν ἄρρωστο, πού ἔγινε καλὰ ἀπ' τὸν φόβο του, σκεφθῆκανε νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη.

— Βρὲ Λιγνέ, εἶπε ὁ Χοντρός, τώρα πού ἔχουμε πεντακόσια δολλάρια κάνουμε μιὰ δουλειά;

— Νὰ ἀνοίξουμε Κλινικὴ μήπως; ρώτησε πονηρὰ ὁ Λιγνός.

— Ὅχι βρὲ βλάκα Κλινικὴ, ἀλλὰ νὰ φύγουμε ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ, δὲν εἶνε τόπος αὐτὸς γιὰ μᾶς τοὺς δύο.

— Καὶ πού λὲς νὰ πάμε; Ρώτησε μὲ ὕφος ἠλιθίο ὁ Λιγνός.

— Ἀς ποῦμε σ' ἓνα βαπόρι μέσα καὶ βλέπουμε, μουρμούρισε ὁ Χοντρός σκεπτικώς.

Καὶ χωρὶς νὰ χάσουν καιρὸ ξεκίνησαν γιὰ τὸ λιμάνι τῆς Νέας Ὑόρκης. Ὄταν ἔφθασαν στὸ λιμάνι εἶδαν μέσα στὶς ἑκατοντάδες τῶν βαποριῶν πού ἦταν ἀραγμένα ἐκεῖ, τὸ ἑλληνικὸ ὑπερωκεάνειο τῆς Ἑθνικῆς μας Ἀτμοπλοίας πού λέγεται «BYRON».

— Βρὲ σὺ Χοντρέ, λέγει ὁ Λιγνός στὸ σύντροφό του, βλέπεις ἐκεῖνο τὸ μεγάλο καράβι μὲ τὴν γαλανόλευκη σημαία;

— Τὸ βλέπω, ἀλλὰ γιατί μὲ ρωτᾶς, μήπως εἶναι δικό σου, ἀπάντησε ὁ Χοντρός μὲ εἰρωνεία.

— Τὸ δικό μου καὶ ξεδικο μου, φώναξε ὁ Λιγνός, σοῦ λέω ἐγὼ νὰ ποῦμε σ' αὐτό, γιατί μοῦ φαίνεται πὼς εἰτοιμάζεται γιὰ δρόμο.

— Καλὰ, εἶπε ὁ Χοντρός, ἀλλὰ μὲ μιὰ συμφωνία.

— Γιὰ πές την.

— Μόνο ἐγὼ θὰ πληρώσω εἰσιτήριο.

— Κι' ἐγὼ; ἔκαμε μὲ ἀπελπισία ὁ Λιγνός.

— Ἐσὺ θὰ περάσης λαθραῖος δηλαδὴ λαθρεπιβάτης.

— Δηλαδὴ θὰ φάω τὸ ξύλο ἐγὼ καὶ σὺ

τὰ δολλάρια... ψιθύρισε ὁ Λιγνός, ἀναστενάζοντας. Καὶ πρόσθεσε: Ἐξέρεις, Χοντρέ, μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὴ τὴν φρεὰ δὲν θὰ τὴν γλυτώσω. Ἡ στὴν θάλασσα θὰ μὲ πετάξουν ἢ θὰ μὲ σπᾶσουν στὸ ξύλο.

Ὁ Χοντρός σὰν νὰ βαρέθηκε ν' ἀκούει τὶς μουρμούρες τοῦ Λιγνοῦ εἶπε μὲ γέλοιο.

— Τὶ πρόκειται νὰ πάθης βρὲ, καὶ φοβάσαι;

— Ἄν σὲ πετάξουν στὴν θάλασσα ἔρχεσαι κολυμβώντας στὴν Ἑλλάδα, ἐγὼ μιὰ φρεὰ θὰ σὲ περιμένω.

— Ἄν πάλι σὲ ἀρχίσουν στὴν θάλασσα, δὲν θὰ σὲ δέρνουν διαρκῶς, ἀσφαλῶς ξύλο, δὲν θὰ σὲ δέρνουν ἀπολύτως.

— Ἄν σὲ ἀρχίσουν στὴν Ἑλλάδα, δὲν θὰ σὲ δέρνουν ἀπολύτως, ἀσφαλῶς ξύλο, δὲν θὰ σὲ δέρνουν ἀπολύτως.

— Ὄταν φθάσουμε στὴν Ἑλλάδα, δὲν θὰ σὲ δέρνουν ἀπολύτως, ἀσφαλῶς ξύλο, δὲν θὰ σὲ δέρνουν ἀπολύτως.

Ὁ Λιγνός στὴν ἀπελπισία του δέχθηκε τὴν ἀπάντησιν τοῦ Χοντροῦ. Τὶ μπορούσε ἄλλωστε νὰ κάμῃ ἀφοῦ τὰ λεπτά τὰ κράταγε ὁ Χοντρός;

— Καλὰ, Χοντρέ, μπρὸς πάμε γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὸ ὑπερωκεάνειο. Ὁ Χοντρός τράβηξε γραμμὴ στὴ σκάλα τοῦ βαποριοῦ. Ὁ Λιγνός ὅμως ἔφραγε πρὸς τὸ μέρος τῆς πρύμνης τοῦ ὑπερωκεανείου, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ μῆ μέσα στὸ πλοῖο λαθραῖα.

Στὴν σκάλα τοῦ βαποριοῦ τὸν Χοντρός τὸν σταμάτησε ἓνας ἀστυνόμος τοῦ λιμένος.

— Πού πᾶς; τὸν ἐρώτησε, καπετάνιε, δὲν ξέρεις ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀνέβης στὴν σκάλα τοῦ βαποριοῦ;

Ὁ Χοντρός σὰν διαβόλου κάλτσα πού εἶνε, δὲν τᾶχασε. Παρὰ μὲ εἰσιτήριο ἀπάντησε:

Δὲν εἶμαι ὁ καπετάνιος τοῦ καραβιοῦ, ἀλλὰ ὁ τροφολόγος...

Ὁ ἀστυνόμος γιὰ μιὰ στιγμὴ τᾶχασε, δὲν τᾶχασε. Παρὰ μὲ εἰσιτήριο ἀπάντησε:

Ὁ ἀστυνόμος γιὰ μιὰ στιγμὴ τᾶχασε, δὲν τᾶχασε. Παρὰ μὲ εἰσιτήριο ἀπάντησε:

Ὁ ἀστυνόμος γιὰ μιὰ στιγμὴ τᾶχασε, δὲν τᾶχασε. Παρὰ μὲ εἰσιτήριο ἀπάντησε:

Ὁ ἀστυνόμος γιὰ μιὰ στιγμὴ τᾶχασε, δὲν τᾶχασε. Παρὰ μὲ εἰσιτήριο ἀπάντησε:

Ὁ ἀστυνόμος γιὰ μιὰ στιγμὴ τᾶχασε, δὲν τᾶχασε. Παρὰ μὲ εἰσιτήριο ἀπάντησε:

Ὁ ἀστυνόμος γιὰ μιὰ στιγμὴ τᾶχασε, δὲν τᾶχασε. Παρὰ μὲ εἰσιτήριο ἀπάντησε:

Ὁ ἀστυνόμος γιὰ μιὰ στιγμὴ τᾶχασε, δὲν τᾶχασε. Παρὰ μὲ εἰσιτήριο ἀπάντησε:

κατασταθῆ στὸ πλοῖο σὰν ἐπιβάτης ἀπὸ τοὺς πῶ ἐν τάξει.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ πλοῖο ἄρχισε νὰ ξεκινᾷ. Ἀλλὰ καὶ ὁ Λιγνός δὲν ἔλειπε ἀπ' αὐτό. . . . Τὰ κατάφερε μιὰ χαρὰ Ἐσκάλασε σ' ἓνα σχοινί τοῦ βαποριοῦ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς πρύμνης, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῆ κανεὶς καὶ σὲ δέκα λεπτά κι' αὐτὸς εἶχε ἐγκατασταθῆ. . . στὴν καρβουνιέρα τοῦ «Βύρωνος».

Ἔτσι λοιπὸν οἱ δύο μας φίλοι ἐβρέθησαν μέσα στὸν «Βύρωνα», πού μὲ μεγάλη ταχύτητα ξεκίνησαν ἀπὸ τὸν λιμένα τῆς Νέας Ὑόρκης κατευθυνόμενοι στὴν Ἑλλάδα, στὸν Πειραιᾶ. . . .

Ὄταν ὁ «Βύρων» βρέθηκε ἀνοικτὰ στὸ πέλαγος, δηλαδὴ στὸν Ὠκεανό, καὶ μακρὰ, μίλια δλόκληρα ἀπὸ τὸ λιμάνι τῆς Νέας Ὑόρκης, ὁ Λιγνός ἀπεφάσισε νὰ βγῆ ἀπὸ τὴν καρβουνιέρα καὶ νὰ πάῃ εἰς συνάντησιν τοῦ Χοντροῦ. Καὶ πραγματικὰ βγῆκε ἀπὸ τὴν καρβουνιέρα μαῦρος, κατάμαυρος ἐλευθέρως καὶ τρισάθλιος. Μόλις ὅμως ἀνέβηκε στὸ κατάστρωμα τὸν βουτᾶνε δύο ναῦτες τοῦ πλοίου:

— Βρὲ φιλαράκο τοῦ λένε, τί ζητᾶς ἐδῶ; Καὶ τὸν ἄρπαξαν σηκοτὸν νὰ τὸν πᾶσουν στὸν καπετάνιο τοῦ καραβιοῦ.

Ὁ καπετάνιος μὲ τὸν εἶδε κατάλαβε ὅτι πρόκειται περὶ λαθρεπιβάτου καὶ χωρὶς κἄν νὰ τὸν ἐξετάσῃ, διέταξε νὰ τὸν κλείσουν στὴν φυλακὴ τοῦ πλοίου γιὰ νὰ τὸν παραδώσουν στὴν ἀστυνομία τοῦ Πειραιῶς.

— Καὶ τί θὰ τρώγω στὴν φυλακὴ; ρώτησε ὁ Λιγνός.

— Ποντίκια. . . . τοῦ ἀπήντησαν οἱ ναῦτες καὶ τὸν ἔσυραν γιὰ τὴν φυλακὴ. Τοῦ κάκου ὁ Λιγνός ἄρχισε νὰ παρακαλῆ τοὺς ναῦτες νὰ τὸν ἀφήσουν ἐλεύθερο νὰ γυρῆ στὸ βαπόρι. Οἱ ναῦτες ὅμως εἶχανε τέτοια ματαγῆ καὶ δὲν μπορούσαν νὰ τὸν ἀφήσουν.

Ὁ φουκαρᾶς ὁ Λιγνός τὴν εἶχε ἀσχηματῆσαι ὅσοις τὸν ἔβλεπον καὶ τὴν στιγμὴ πού εἶδε τοὺς ναῦτες καὶ ἔπαυσε αὐτὸ τὸ κάζο. . . .

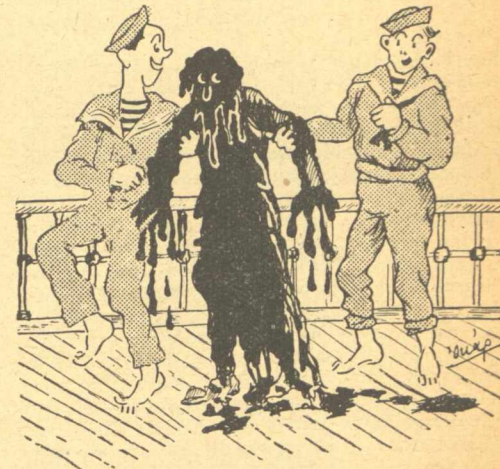
— Βρὲ τί ἔπαθα, ἔλεγε μόνος του ὅταν βρέθηκε κλεισμένος στὴν φυλακὴ τοῦ βαποριοῦ, ἐγὼ νὰ κάμω τὸν γιατρό, νὰ κερδίσω 100 δολλάρια, νὰ τὰ πάρῃ ὁ Χοντρός, νὰ ταῖδεύῃ αὐτὸς σὰν περιηγητὴς καὶ ἐγὼ τώρα νὰ καταστῶ στὶς καρβουνιέρες καὶ στὶς φυλακὲς τῶν βαποριῶν, παρέα μὲ τὰ ποντίκια. . . .

Ἀλλὰ καὶ ὁ Χοντρός μὲ τὸν εἶδε ὅτι τὸ βαπόρι εἶχε ἀνοικθῆ στὸν Ὠκεανό χωρὶς νὰ

ἐμφανίζεται ὁ Λιγνός πουθενά, ἄρχισε νὰ ἀνησχεῖ.

Ἀφοῦ πῆγε καὶ ἔφαγε στὸ ἐστιατόριο τοῦ πλοίου, ἄναψε ἓνα πούρο τῆς Ἀβάνας, καὶ ἄρχισε τὰς ἐρεῦνας του. Πρέπει νὰ ἀνακαλύψω τὸν Λιγνόν, πρέπει νὰ τὸν βοηθήσω, ἔλεγε μέσα του. Ἀσφαλῶς αὐτὸς θὰ μῆκε καὶ θὰ τρύπωσε πουθενά καὶ δὲν μπορεῖ νὰ βγῆ τώρα. . . .

Ἐκεῖ πού προχωροῦσε στὸ κατάστρωμα, ἄκουσε μερικοὺς ναῦτες νὰ μιλοῦν γιὰ κάποιον λαθρεπιβάτη πού βρέθηκε στὴν καρβουνιέρα. Σταμάτησε καὶ ἔβαλε αὐτὴ νὰ μάθῃ

ἂν ἐπρόκειτο γιὰ τὸ φίλο του.

Ἐνας ναύτης ἔλεγε:—Νὰ τὸν βάλουμε νὰ καθαρίξῃ τὸ κατάστρωμα.

Ἐνας ἄλλος πρόσθεσε:—Ἐγὼ προτείνω νὰ τὸν ἀνεβάσουμε στὸ ἄλμπουρο νὰ τὸν τρώει ὁ ἥλιος.

Ἐνας ἄλλος ὅμως ἐπενέβη:—Ἐγὼ εἶπε ἂν ἦμουνα στὴν θέσι τοῦ καπετάνιου θὰ τὸν ἐπέταγα στὴν θάλασσα.

Τέλος ἔφθασε καὶ ὁ μαραγκὸς τοῦ πλοίου ὁ μαστρο-Γιακᾶς ἓνα γεροντάκι ἀπλοῦ καὶ πῆ τὴν γνώμη του:—Βρὲ παιδιά, δὲν μοῦ τόνε δίνετε ἐμένα νὰ τὸν πᾶω στὸν Πειραιᾶ νὰ τὸν παντρέψω μὲ καμμιά κόρη μου;

Ἡ ἰδέα τοῦ μαστρο-Γιακᾶ ἐνθουσίασε ὅλους. Καὶ οἱ καλόκαρδοι ναῦτες ἀποφάσισαν νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὸν καπετάνιο ν' ἀφήσῃ ἐλεύθερο τὸν Λιγνόν μιὰ καὶ θὰ τὸν ἔκα-

νε ὁ Μαστρο-Γιακᾶς γαμπρό. . . .

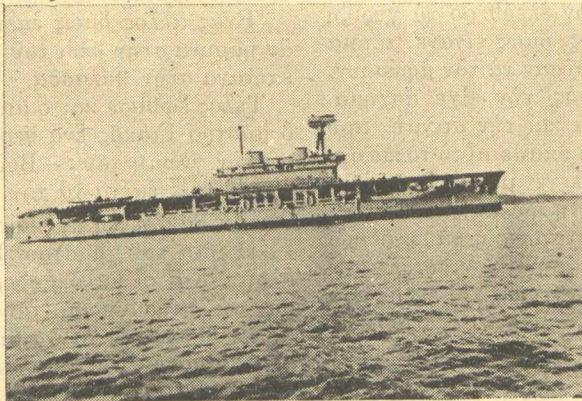
Στὸ προσεχές: Πῶς τὴν γλύτωσε ὁ Λιγνός.— Επὶ τέλους εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἄμα γυρίσαμε στὸ ἀγκυροβολεῖο ἀλλάξαμε καὶ βάλαμε τὶς καθαρὲς στολές μας γιὰ νὰ συνανηθοῦμε στὸ Ποσειδώνιο μὲ ὅλη τὴν παρέα καὶ τοὺς Ἄγγλους ἀξιωματικούς, νὰ περάσουμε μαζὺ τὴν βραδεῖα.

Τὴν Παρασκευὴ τὸ πρωὶ κατὰ τὶς τέσσερες χωριστήκαμε γιὰ ὕπνο, στὶς δὲ ἑννέα εἶχαν συγκεντρωθῆ ὅλοι στὸ κότερο καὶ φορτώσαμε πάλι, ἀφοῦ ἔπρεπε νὰ εἴμαστε στὴν Κόστα στὶς δέκα πὺν θὰ ἦσαν καὶ οἱ Ἄγγλοι. Φεύγουμε ἀλλὰ στὸ μισὸ δρόμο μπωνατσάει γιὰ καλὰ καὶ μᾶς πιάνει ἀπελπισία. Τὶ νὰ κάνουμε, πὼς νὰ πάμε ὡς τὴν Κόστα χωρὶς ἀέρα ἀπὸ τὸ μισὸ δρόμο; Ἀλλὰ ἔξαφνα ἀπὸ τὸ τιμόνι πού καθόμουν, γιατί ἤμουνα τῆς ὑψηροσίας, βλέπω μιὰ μεγάλη ἀτιμάκατο νὰ ἔρχεται ὀλοταχῶς σ' ἐμᾶς ἀπὸ τὸ «Maïne» μὲ ὄλους τοὺς γνωστούς ἀξιωματικούς. Μᾶς ρωτᾶν μὲ ὕφος εἰρωνικὸν ἐὰν θὰ καταδεχόμαστε νὰ μᾶς ρυμουλκῆσουν ὡς τὴν Κόστα, ἂν ὄχι μᾶς συμβουλεύαν μὰ πὺν εἴμαστε τόσο ἐπάνω στὸ κότερο νὰ φουξήσουμε στὰ πανιά καὶ ἀσφαλῶς θὰ φθάναμε σὲ πέντε λεπτά στὴν Κόστα. Πραγματικῶς φθάσαμε σὲ πέντε λεπτά, ἀλλὰ χάρις στὴν ἀτιμάκατο πὺν μᾶς ρυμουλκῆσε. Κακομοῖρα τὶ τριβήξε, ἔτρεχε καὶ ἀναστέναζε ἀπὸ τὸν κόπο πὺν ἔκανε γιὰ νὰ μᾶς τραβήξῃ ὡς ἐκεῖ. Ἄμα φθάσαμε στὴν ἀμμουδιά τὶ νὰ δοῦμε μπρὸς στὴν μικρὴ μπαράκα κάτω ἀπὸ τὸ ὑπόστεγο ἕνα τεράστιο τραπέζι σάν μπουφέζ, στρωμένον μὲ διάφορα ποτά, μεζέδες καὶ φαγιὰ καὶ ἀπὸ πίσω πέντε καμαρότοι μὲ τὶς ἄσπρες τους στολές; ἔτοιμοι νὰ μᾶς σερβίρουν ὅτι θέλαμε.

Ρωτᾶμε τοὺς Ἄγγλους τί παρίστανε αὐτὸ καὶ μᾶς πληροφοροῦν ὅτι εἴμαστε ὅλοι καλεσμένοι τους γιὰ τὴν ἡμέρα. Καλὰ καλὰ ἰδὲν τελειώσαμε νὰ τοὺς εὐχαριστήσουμε καὶ ἀκοῦμε ἕνα φοβερὸ κρότῳ μηχανῶν βλέπουμε δὲ δύο μικρὲς βενζινάκατες νὰ καταφθάνουν μὲ μιὰ ἰλλιγγιώδη ταχύτητα καμμιὰ τριανταρὶά μίλια τὴν ὥρα, καινὰ

Τὸ ἀεροπλανοφόρο «Eagle»

σέρνουν ἀπὸ πίσω ἢ καθε μιὰ ἀπὸ ἕνα «ἄκουα-πλέιν» δηλ. μιὰ σχεδία πὺν σέρνουν μὲ σχοινιά καὶ ἐπάνω στὴν ὁποία στέκεις ὀρθὸς καὶ σὲ τραβῶνε. Ἐνας ἐξοικειωμένος μὲ τὸ «ἄκουα-πλέιν» μπορεῖ νὰ κάνει πολλὰ ὥρατια παιχνίδια ἐκεῖ πάνω ἐνῷ τὸν τραβοῦνε μὲ μεγάλη ταχύτητα. Φαντάζεσθε τὴν χαρὰ μας ἄμα εἶδαμε νὰ καταφθάνουν αὐτὰ τὰ δυό. Τὸ τί παιχνίδια, κούρσες καὶ γέλια κάναμε ἦταν ἀφάνταστα. Καταλάβαμε πὼς πέρασε ἡ ὥρα μόνον σάν εἶδαμε ὅτι ὁ ἥλιος κόντευε νὰ δύσῃ. Εἴχαμε μείνῃ ἐκεῖ ἀπὸ τὶς δέκα τὸ πρωὶ ὡς τὶς ἑπτὰμισὴ τὸ βράδυ χωρὶς νὰ καταλάβουμε. Ἦταν σχεδὸν ὀκτώ καὶ τέταρτο πὺν ξαναφθάσαμε στὸ παλιὸ μας ἀγκυροβολεῖο καὶ γρήγορα γρήγορα συγκυριστήκαμε γιὰ νὰ προφθάσουμε νὰ εἴμαστε στὴν ὥρα μας στὴ Ντάπια πὺν θάρχότανε ἡ ἀτιμάκατος τοῦ «Maïne» καὶ μᾶς πάρη γιὰ νὰ δοῦμε κινηματογράφον.

Ὅταν γυρίσαμε στὸ κότερο ἦταν μιὰ περιεργὴ καὶ πέσαμε ἀμέσως νὰ κοιμηθοῦμε γιὰ νὰ περάσῃ πὺν γρήγορα ἡ νύχτα γιατί τὸ Σάββατο εἴχαμε νὰ πάμε νὰ δοῦμε τὸ ἀεροπλανοφόρο «Eagle», τὸ ὁποῖον μᾶς εἶχε προσκαλέσει ἕνας γνωστός μας ἀεροπόρος.

Τὴν ἐπομένῃ στὶς δέκα ἀκριβῶς κατέφθαμε μιὰ μαλτέζικη γόνδολα μὲ τὸν φίλον μας ἀεροπόρον καὶ ἄλλον ἕνα ἀξιωματικὸ γιὰ νὰ μᾶς πληροφορήσῃ. Πηγαίνοντας πρὸς τὸ «Eagle» κάναμε κάμποσες βουτιές νὰ δροπιστοῦμε κ' ἐπὶ τέλος κατὰ τὰς ἑνδεκα μισὴ φθάσαμε διπλὰ στὸ θέατρο ἀεροπλανοφοροῦ. Τὶ περίεργον πρῶτον ἦταν τὸ καράβι καὶ τὸ γυρίζαμε ἡμιὸ ὥρα καὶ τότε πρᾶγματι εἶδαμε πὺν δὲν τὰ θυμᾶμε ὅλα. Κάτω εἶναι μηχανές καὶ τὸ ἔργοσάσιο πὺν κάνει ἀνταλλακτικὰ καὶ διορθώνει τὰ χαλασμένα ἀεροπλάνοι τὸ πρῶτον κατὰσῆμα εἶναι ἕνα μεγάλο ὑπόστεγο, σὲ ὁποῖον μποροῦν νὰ μπουκνῶν καμμιὰ εἰκοσιπενταρὶά ἀεροπλάνοι πὺν τὶ μέγεθος ἔχει! Τὸ δεύτερον

τελευταῖον κατὰσῆμα εἶναι ἡ πλατφόρμα, ἀπὸ τὴν ὁποία τὰ ἀεροπλάνο ἀπογειοῦνται καὶ προσγειοῦνται, τ' ἀνεβάζουν δὲ ὡς ἐκεῖ ἀπὸ τὸ ὑπόστεγο μὲ δυὸ μεγάλα ἀνελκυστήρας πὺν πέρνε ὁ καθένας ἀπὸ δυὸ ἀεροπλάνο, Ἡ ἀπογειώσις καὶ προσγειώσις γίνεται μόνον ἄμα τὸ ἀεροπλανοφόρον προχωρεῖ ὀλοταχῶς καὶ κόντρα στὸν ἀέρα, τὰ δὲ ἀεροπλάνο ἀνεβοκατεβαίνουν ἀκολουθώντας τὴν κατεύθυνσιν τοῦ καραβιοῦ. Τὰ ὑδροπλάνο τὰ ἀνεβοκατεβαίνουν στὴ θάλασσα μὲ τεράστια βίντσια. Ἄμα εἶδαμε ὅλο τὸ καράβι πήγαμε στὸ καρρὲ τοῦ κυβερνητίου, ὁ ὁποῖος μᾶς εἶχε προσκαλέσει γιὰ φαί. Κατὰ τὰς δύο ἔρχεται μὲσα ἕνας ἀγγελιοφόρος καὶ ἀναγγέλει ὅτι κάμανε ἀπὸ τὸ «Maïne» σῆμα ἂν θέλομε ὅλοι μαζὺ νὰ πάμε ἐκεῖ γιὰ καφὲ κ' ἔτσι τὸ γλέντι συνεχίστηκε ὡς τὶς ἔξη. Κατὰ τὰς ἔξη μισὴ γυρίσαμε ὅλοι στὴ «Χελιδόνα» γιὰ ν' ἀλλάξομε καὶ στὶς ἑπτὰ πήγαμε ὅλοι στῆς Κας Καραλοῦ, ἡ ὁποία εἶχε προσκαλέσῃ ὅλο τὸ γνωστὸ κόσμον πὺν παραθέριζε στὶς Σπέτσες σὲ μεγάλο χορὸ πρὸς τιμὴν τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Ἀγγλικοῦ στόλου. Ἄπὸ κει ἐμεῖς φύγαμε στὶς πέντε τὸ πρωὶ γιατί τὴν ἐπομένῃ θὰ φεύγαμε γιὰ τὸ Φάληρον. Ἄλλὰ δὲν μᾶς ἄφησαν, γιατί πρωτὶ-πρωτὶ μᾶς ἀνήγγειλαν πὼς εἶχαν ἔλθει ἕνα σωρὸ γνωστοὶ γιὰ τὴν Κυριακὴ μὲ τὸ βραδυὸ καράβι τῆς προηγουμένης. Ἔτσι ἀναβάλαμε τὴν ἀναχώρησιν γιὰ τὰ χαράματα τῆς Δευτέρας. Μετὰ πεταχθήκαμε μὲ μιὰ μεγάλη βάρκα ὡς τὴν Σπετσοπούλα, γυρίσαμε ὅλο τὸ νησι κάναμε καὶ δεύτερον μπάνιο καὶ στὶς ὀκτώμισὴ κατενθουσιασμένοι ἐπιστρέψαμε στὴν Ντάπια, ὅπου ἕνας τῆς παρέας, πὺν ἔκανε χρὴν διοργανωτοῦ μᾶς εἰδοποίησε ὅτι τὸ γεῦμα πὺν θὰ ἐδίδοτο πρὸς τιμὴν μας ἦταν ἔτοιμον.

Τὸ τί πρόγκα φάγαμε δὲ λέγεται, σατυρικὲς προπόσεις κλπ. Ἄφοῦ ἀλλήλοπειραχθήκαμε μὲ ἄσπετα πήγαμε ἔτσι μπουλούκι ὅπως εἴμαστε στὸ καζίνο νὰ περάσομε τὴν τελευταία μας βραδεῖα στὶς Σπέτσες.

Στὶς δώδεκα ἀκριβῶς φύγαμε μὲ ὅλη τὴν συνοδεία κ' ἐγυρίσαμε στὴ «Χελιδόνα» νὰ ἐτοιμασθοῦμε γιὰ ἀναχώρησιν. Ὁ ἀέρας ἦταν καταλληλότατος καὶ στρωμένος, ἀλλὰ λίγο δυνατὸς μὲ φουσκοθαλασσιά καὶ θὰ τὸν εἴχαμε πρῖμα ὡς τὰ Τσελεβίγια, ὅπου ἐλπίσαμε νὰ φθάναμε τὴν Δευτέρα στὶς ὀκτὼ τὸ πρωὶ. Στὴ μιὰ ἀποχαιρετήσαμε ὄλους τοὺς ἀγαπητοὺς φίλους, σηκώσαμε ἄγκυρα κ' ἐξεκινήσαμε γιὰ ἐπιστροφή. Τὴν πρώτη βάρδουα πήρε ἡ Πόλλυ μὲ πορεία τὸ Φανὸ τοῦ Δοκοῦ, οἱ δὲ ἄλλοι πέσαμε νὰ κοιμηθοῦμε. Κατὰ τὰς δύο μισὴ τρεῖς, τὴν νύχτα ἀκοῦμε τὴν φωνὴ τῆς Πόλλυ νὰ φωνάζῃ «Μεγίστη χιὰ!» δηλαδὴ νὰ κατεβάσομε τὸ μεγάλο πανί.

ΠΑΥΛΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

Πλωτοφανὲς Ἀλτρονισμὸς

Ἐνας Σπαρτιάτης ὑπέβαλε ὑποψηφιότητα στὸ Συμβούλιον τῶν τριακοσίων καὶ κατεψηφίσθη. Ἐπιστρέφοντας σπίτι του εἶπε στὴ γυναῖκα του ἀπολύτως ἰκανοποιημένος:

—Χαίρομαι πὺν βρίσκονται μὲσα στὴ Σπάρτη τριακόσιοι πολῖται ἠθικότεροι ἀπὸ μένα.

Ἐπὶ ξενοδογεῖο

- Γκαρσόν, μιὰ μύιγα μὲσα στὸ βούτυρον.
- Κάνετε λάθος, κύριε, ἡ μύιγα εἶναι κατσαριδοῦλα καὶ τὸ βούτυρον δὲν εἶναι βούτυρον ἀλλὰ μαργαρίνη.

Ἐυλόγος ἐτήρησις

- Μορία γύρισε ὁ Γιαννάκης ἀπὸ τὸ σχολεῖο;
- Μάλιστα, κύριε.
- Ποῦ εἶναι.
- Δὲν τὸν εἶδα, κύριε.
- Τότε πὼς ξέρεις ὅτι ἐγύρισε;
- Εἶδα τὴ γάτα πὺν ἔτρεχε νὰ κρυφθῆ.

Παιδηματικὴ δικαιολογία

- Ἡ μητέρα τοῦ Κωστάκη ἀφοῦ τοῦ τῆς ἔβρεξε γιὰ καλὰ:
- Σὲ παρακαλῶ, παιδάκι μου, μὴν εἶσαι πιά ἀτακτος ὅταν σοῦ τὶς βρέχω, πονῶ ὅσο καὶ σύ.
- Ἦσως, μαμάκα, ἀλλὰ ἀσφαλῶς ὄχι στὸ ἴδιον μέρος!

Μία δύσκολη ἐρώτησις

- Ἡ Μαρία ρωτᾷ τὴν μαμὰ τῆς:
- Ἀλήθεια μαμὰ, πὼς ἡ γῆ γυρίζει γύρω ἀπὸ τὸν ἥλιον;
- Βέβαια, παιδί μου.
- Μὰ τότε ὅταν δὲν ἔχει ἥλιον, τί γίνεται;

Μάθημα ἀστρονομίας

- Κυττάξτε παιδιά μου τὸ θαῦμα τοῦ οὐρανοῦ!
- Ἄ Τοτός:—Καὶ τὸν βλέπομε μόνον ἀπὸ τὴν ἀνάποδιν!

Ἐιλικρινὲς ἀπάντησις

- Ἡ ἐπισκέπτῃς ρωτᾷ τὸν μικρὸ Γιώργον.
- Τὶ ὥρα τρῶτε παιδιά μου;
- Ἄκουσα τὸν μπαμπὰ νὰ λέει: Μόλις μᾶς ἀδιδάσσετε τὴ γωνιά.

Γιὰ τοὺς συνδρομητὰς μας

Ἐγυνημιζόμεν ὅτι οἱ συνδρομητὰί μας ἔχουν δικαίωμα νὰ προμηθευθοῦν ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας προσκλήσεις ἀντὶ 25 δραχ. διὰ τὴν ἐπίδειξιν Ρυθμικῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὁδείου πὺν θὰ δοθῆ στὶς 27 τρ. στὸ θέατρον «Παλλὰς» καὶ ὥραν 6.30.

Γαλλικὸ
Μυθιστό-
ρημα

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Τοῦ
RENE
VIGO

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ὁ σκηνοθέτης δὲν ἀντελήφθη πὼς κάποιος ἐρχόταν πρὸς συνάντησί του κ' ἐξακολούθησε τὸν δρόμο, του παρακολουθούμενος ἀπὸ τὸν νεαρὸ δημοσιογράφο. Ἐφθασαν ἔτσι στὸ ξενοδοχεῖο Μὸν Μπιζοῦ· ἐκεῖ ὁ Ἰάκωβος εἶδε τὸν σκηνοθέτη νὰ ρωτᾷ κάτι τὸν θυρωρὸ, ὅστερα νὰ πέρνη τὸ ἀσανέσρ. Ἐπλησίασε τότε κ' αὐτὸς τὸν θυρωρὸ καὶ τὸν ἐρώτησε:

— Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς ποῦ πάει αὐτὸς ὁ κύριος;

— Αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται, κύριε, διεμαρτυρήθη ὁ ὑπάλληλος καὶ ὁ Ἰάκωβος, ἀφοῦ χαμογέλασε, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα χαρτονόμισμα καὶ τοῦ τὸ ἔδειξε.

— Αὐτὸ εἶνε δικό σου, εἶπε, ἂν μοῦ ἀπαντήσης.

Ὁ θυρωρὸς κατέβασε τὸ κεφάλι κ' ἔσπευσε νὰ συμμορφωθῆ, λιγάκι ντροπιασμένος:

— Πηγαίνει στὸν Ἀμερικανὸ σκηνοθέτη Τζῶν Ἀμποτ, ποῦ ἔφθασε μόλις πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὸ Μόντε Κάρλο.

— Κι' ἄλλος σκηνοθέτης; Περιέργο! Αὐτὸς εἶχε τηλεφωνήσει τὴν Τετάρτη στὰς 7 καὶ 25'.

— Ὅχι, ὁ ὑπηρέτης του.

— Καὶ ὁ κ. Τζῶν Ἀμποτ ποῦ βρισκόταν;

— Εἶχε βγῆ ἔξω μὲ τὴ μαϊμοῦ του.

— Μὲ τὴ μαϊμοῦ του;

— Ναὶ ἔχει μιὰ μικρὴ μαϊμοῦ ποὺ τὴν ἀγαπάει πολὺ. Εἶνε ἓνα ἐξυπνότατο ζῶο, μὰ ἔχει τὴ μανία μὲν βλέπει τηλεφῶνο νὰ τρέχη νὰ κατεβάξῃ τὸ ἀκουστικό. Σὰ νὰ τῆς τὸχη μάθη κανεῖς.

— Ἄ! ἔτσι; ἔκαμεν ὁ Ἰάκωβος, τώρα τὰ καταλαβαίνω ὅλα. Μπορεῖτε νὰ μοῦ δείξετε ποῦ εἶνε τὸ τηλέφωνο;

Ὁ ὑπάλληλος ἔδειξε τὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο καὶ ὁ Ἰάκωβος ἔσπευσε νὰ μπῆ μέσα καὶ νὰ τηλεφωνήσῃ ἀμέσως στὴ διεύθυνσι τῆς ἀστυνομίας:

— Ἐμπρός! Ἐδῶ Ἰάκωβος Ρομπέρ δημοσιογράφος. Εἶμαι ἐντεταλμένος ἀπὸ τὴν ἔφημερίδα μου τὸν «Παρατηρητὴ» νὰ παρακολουθῶ τὴν ὑπόθεσι τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ κινηματογραφικοῦ ἀστέρου Μέλτον καὶ θὰ ἤθελα δυὸ μικρὰς πληροφορίες. Ὅταν μπῆκε ἡ ἀστυνομία στὸ δωμάτιο τοῦ Μέλτον τὸ ἀκουστικό τοῦ τηλεφώνου βρέθη στὴ θέσι του ἢ κατεβασμένο;

— Κατεβασμένο, τοῦ ἀπήντησαν, κ' ἐπεισθηκάμε πὼς ὁ Μέλτον εἶχε ἀπαντήσῃ στὸ τηλέφωνο.

— Δὲν εἶχε ἀπαντήσῃ! εἶπεν ὁ Ἰάκωβος τονίζοντας τὴ φράσι του.

— Πῶς δὲν εἶχε ἀπαντήσῃ;

— Θὰ σὰς ἐξηγήσω· ἀπαντήσῃτε μου πρὸς τὰ σὲ κάτι ἄλλο. Εἶδα ὅτι στὸ δωμάτιο τοῦ Μέλτον ὑπῆρχε ἓνας φεγγίτης. Ὅταν μπῆκε μέσα ἡ ἀστυνομία τὸν βρῆκε ἀνοικτὸν κλειστὸν;

— Ἀνοικτὸν, μὰ δὲν πιστεύω νὰ φαντασθε πὼς ἔφυγε ἀπὸ κεῖ ὁ Μέλτον; Δὲν χωρεῖ νὰ περάσῃ ἄνθρωπος.

— Ἄνθρωπος ὄχι, μιὰ μαϊμοῦ ὅμως νὰ μὴ μᾶλλον;

— Μιὰ μαϊμοῦ; Δὲν σὰς ἔνοω.

— Θὰ ἔνοησῃτε ἀμέσως. Ἡ ὑπόθεσι δὲν κρύβει καμμιὰ τραγικότητα, καθὼς ἰδῆτε μονάχα οἱ δυὸ σκηνοθέται Ἀμποτ καὶ Λίντμαν βοήθησαν στὴν ἐξαφάνισι τοῦ Μέλτον γιὰ νὰ γίνῃ θόρυβος περὶ τὸ ὄνομα του. Λόγοι διαφημίσεως... Θὰ ἐρχόμενα σὰς τὰ πῶ ὅλα, ἀλλὰ βιάζομαι νὰ γράψω τὸ ἄρθρο μου, λοιπὸν ἂν θέλετε ἀκούτε πῶς ἔχουν τὰ πράγματα. Ὅταν ἐξήγησε τὸν Μέλτον στὸ τηλέφωνο ἔκανε πὼς πρὸς τὴν κάμαρά του, ἀλλὰ δὲν ἐπῆγε κ' ἔφυγε ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας.

— Καλὰ τὸ ἀκουστικό τοῦ τηλεφώνου πρὸ βρέθηκε κατεβασμένο;

— Τὸ κατέβασε ἡ μαϊμοῦ. Ὁ σκηνοθέτης Τζῶν Ἀμποτ ἔχει μιὰ μαϊμοῦ ποὺ ἔχει φαντασίαν τὴν συνήθεια μὲν βλέπει τηλεφῶνο νὰ τρέχη νὰ κατεβάξῃ τὸ ἀκουστικό. Δὲν ἀποκλείεται νὰ ξέρῃ νὰ βάζῃ καὶ τοὺς σ

τες στὶς πόρτες. Λοιπὸν ἐξαπέλυσαν τὴν μαϊμοῦ κ' ἐμπῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ Μέλτον ἀπὸ τὸν φεγγίτη, κατέβασε τὸ ἀκουστικό τοῦ τηλεφώνου, ἔβαλε τὸν σύρτη στὴν πόρτα κ' ἔφυγε πάλι ἀπὸ τὸν φεγγίτη.

— Μὰ ὅλα αὐτὰ γιὰτί;

— Γιὰ νὰ πιστευθῆ πὼς ὁ Μέλτον μπῆκε στὸ δωμάτιό του, πρόφθασε νὰ κατεβάσῃ τὸ ἀκουστικό τοῦ τηλεφώνου καὶ πρὶν τηλεφωνήσῃ ἐξαφανίσθη μυστηριωδῶς. Δηλαδή, σὰς ἐπαναλαμβάνω, ὅλο τὸ ζήτημα ἦταν νὰ γίνῃ φασαρία γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Μέλτον.

— Τίποτε δὲν ἀποδεικνύει ὅλα αὐτὰ ποὺ λέτε...

— Ἄν ἔλθετε καὶ κάμετε μιὰ πρόχειρη ἀνάκρισι θὰ πεισθῆτε γιὰ τὴν ἀκρίβεια τῶν ὅσων σὰς εἶπα. Καὶ τώρα σὰς ἀφήνω, τρέχω νὰ γράψω τὸ ἄρθρο μου.

Ὁ Ἰάκωβος ἔγραψε μιὰ περιγραφὴ πρώτης τάξεως γιὰ τὴν ἔφημερίδα του καὶ εἶνε περὶ τὸ νὰ ποῦμε ὅτι ἡ ἀστυνομία δὲν ἄρρηξε νὰ πιστοποιήσῃ ὅτι ὅλα εἶχαν συμβῆ ὅπως τὰ εἶχε μαντεύσῃ ὁ Ἰάκωβος.

Οἱ δύο σκηνοθέται ὁμολόγησαν ὅτι αὐτοὶ εἶχαν σκηνοθετήσῃ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ Μέλτον κ' ἐπλήρωσαν ἓνα ἀρκετὰ μεγάλο πρόστιμο γιὰ ὅλα ὅσα εἶχαν γίνῃ, ἀλλὰ ὁ Μέλτον ἐνθουσιασμένος εἶπε:

— Ἡ διαφήμισις πληρώνεται πάντα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

Ἡ Ἀπόδρασις τοῦ Κινέζου.

— Ἐφθάσατε πάνω στὴν ὥρα, κύριε Ρομπέρ, εἶπεν ὁ κλητῆρας μόλις εἶδε τὸν νεαρὸ μας φίλο νὰ φθάνη στὰ γραφεῖα τοῦ «Παρατηρητοῦ».— Ἀκριβῶς ὅτι σὰς εἶχε ζητήσῃ ὁ Διευθυντής.

Ἀντὶ ἀπαντήσεως ὁ Ἰάκωβος ἀνέβηκε δύο-δυὸ τὰ σκαλιὰ κ' ἔφθασε στὸ γραφεῖο τοῦ Διευθυντοῦ, ὁ ὁποῖος τὸν ὑποδέχθηκε μ' ἓνα συμπαθητικὸ χαμόγελο.

— Καλῶς τὸν Ἰάκωβο! σοῦ ἔχω πάλι μιὰ πρώτης τάξεως δουλειά! Ζέρεις τὸν Τσαγκ-Λή;

— Τὸν Κινέζο κατάσκοπο ποὺ συνελήφθη τις προάλλες;

— Ναί, ἔμαθα πρὸ ὀλίγου ὅτι καθὼς τὸν μετέφεραν στὴν ἀνάκρισι τῶσκασε. Πετᾶζου νὰ ἰδῆς τί συμβαίνει.

— Πολὺ καλά, κύριε Διευθυντά.

Καὶ συνειδησμένος πιά νὰ ἐνεργῆ ἀμέσως ὁ Ἰάκωβος, ἐχαιρέτησε τὸν Διευθυντὴ του

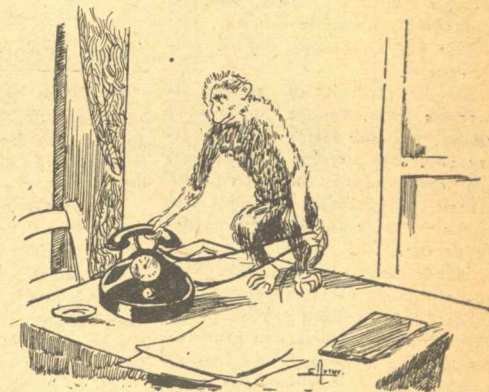
κ' ἐκατέβηκε δυὸ-δυὸ τὰ σκαλιὰ ὅπως τὰ εἶχε ἀνεβῆ.

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα ἓνα ταξὶ τὸν μετέφερε στὸ Δικαστήριον, ὅπου ἡ πρώτη του δουλειά ἦταν νὰ πιάσῃ κουβέντα μὲ τὸν σωφὸρ καὶ τὸν φύλακα τοῦ λεωφορείου ποὺ μεταφέρει τοὺς φυλακισμένους.

— Πότε ἀντιληφθήκατε σεῖς τὴν ἀπόδρασι;

— Ὅταν φθάσαμε στὸ Δικαστήριον. Ἄνοιγομε τὴν πόρτα τοῦ λεωφορείου καὶ τὸ βρῖσκομε ἄδειο. Εἶχε τρυπήσει τὴν καπότα καὶ εἶχε δραπετεύσει.

— Καλὰ, ἀπὸ ποιὸς δρόμους περάσατε γιὰ νὰ πάτε στὸ Δικαστήριον;

— Ἀπὸ τὴν ὁδὸν Σαιν Ζάκ, τὴ λεωφόρον Σαιν Μισέλ...

— Καὶ δὲν βρέθηκε οὔτε ἓνας διαβάτης ν' ἀντιληφθῆ τὴν ἀπόδρασι;

— Οὐτ' ἓνας.

— Κι' ὅμως αὐτοὶ οἱ δρόμοι ἔχουν πάντα κόσμον.

— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν καταλαβαίνουμε...

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ δείξετε τὸ λεωφορεῖο;

— Ἐλάτε νὰ τὸ ἰδῆτε.

Τοῦ ἔδειξαν τὸ λεωφορεῖο μὲ τὴν τρυπημένη καπότα κ' ἀφοῦ τὴν ἐξέτασε καλὰ ὁ Ἰάκωβος, ἐβεβαιώθηκε πὼς εἶχε χρησιμοποιηθῆ μαχαίρι.

— Θὰ τοῦ χρειάσθηκε τουλάχιστον ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας, εἶπε, πόση ὥρα χρειασθήκατε γιὰ νὰ φθάσετε ἀπὸ τὴν φυλακὴν στὸ Δικαστήριον;

— Σχεδὸν εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας.

— Καὶ δὲν ἀκούσατε κανένα θόρυβο ἀσυνήθιστο;

— Μὰ ξέρετε μὲ τοὺς θορύβους τοῦ δρόμου...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΜΑΣ

Ἐτὸν Ἐρημικὸ δρόμο

Ἐνα πρωΐ, πού ὁ ἥλιος ἔλαμπε καὶ τὸ ἀεράκι ἐρχότανε μωραμένο ἀπὸ τοὺς γειτονικούς κήπους, περνοῦσα ἀπὸ ἕνα ἥσοχο, ἐρημικὸ δρόμο. «Ἐνα σωματικὸ σπιτάκι ἐκίνησε τὴν προσοχή μου. Τὰ παράθυρά του ἔλαμπαν, καὶ ἦσαν περιτριγυρισμένα ἀπὸ λουλούδια.

Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἀνοιγιὰ παράθυρα καθόταν μιά πολὺ νόστιμη καὶ γέυα κενά πού στὸ πρόσωπο της καθρεπτιζόταν ὁ ἥλιος. Πού καὶ πού κίτταζε ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἕνα χαριτωμένο, δλόξαιθο παιδάκι, πού στολίξε τὴν κουκλίτσα του μὲ τριαντάφυλλα.

Καθὼς πλησίασα τὸ παιδάκι μὲ κίτταζε κρυμμένη, μού ἔγνεψε φιλικά, καὶ μού ἔδειξε τὴν κουκλίτσα του. Στὸ μεταξὺ ἡ κενά εἶχε βγάλλει τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἐκίτταζε τὸ παιδάκι, ὥσπου ἐκεῖνο γύρισε τὴν εἶδε καὶ ἔτρεξε στὴν ἀγκαλιά της.

Ἦταν νύχτα δταν ξαναπέρασα ἀπὸ τὸν ἐρημικὸ αὐτὸ δρόμο. Τὰ φῶτα ἦσαν σβησμένα. Μονάχα στὸ γινωστό μου σπιτί ἔκαιγε ἕνα τρεμολιαστὸ φῶς καὶ ἕνα σιγαλὸ κλάμμα παιδιοῦ ἀκούγονταν.

Δὲν μπορούσα νὰ ἰδῶ μέσα στὸ δωμάτιο, γιὰτὸ οἱ κουρτίνες ἦσαν κατεβασμένες. Πού καὶ πού διέκρινα τὴν σκιὰ μίας γυναικας πού πηγαινοἰχετο βιαστικά.

Μόλις προσπέρασα ἀνοιξε ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, καὶ ἕνας ἄνδρας βγήκε ἀπὸ μέσα. Τρέχοντας ἔφθασε στὸ σπιτί τοῦ φαρμακοποιοῦ πού ἦταν στὴν γονιά, καὶ ἐκτίπησε τὸ κοουδοῦνι τῆς νυκτός.

* * *

Ὁ ἥλιος ἔλαμπε στὸν οὐρανὸ δταν πέρασα γιὰ τρίτη φορὰ ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο. Τὰ παράθυρα τοῦ γνωστοῦ μου σπιτιοῦ ἦσαν ἀνοιχτά. Μερικοὶ ἀνθρώποι πού περνοῦσαν ἀπ' ἐκεῖ στέκονταν, κίτταζαν μιά στιγμὴ μέσα, καὶ ἔφεγγαν ἀμίλητοι.

Ἐπλησίασα καὶ ἔβγα ἀπὸ τὸ γνωστοῦ σπιτί. Ἦλιτζα καὶ ξαναἰδῶ τὴν μικρὴ μου φίλη πού μού εἶχε δεῖξει τὴν κούκλα της.

Καὶ τὴν εἶδα... ἦταν ξαπλωμένη σ' ἕνα κρεββάτικο, ὄχι μακριὰ ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ φανόταν σὰν νὰ κοιμόταν. Μονάχα τὸ προσώπικι της ἦταν τόσο γλωμό, καὶ τὰ σταυρωμένα χερσάκια της, τόσο χωρὶς ζωή!

Γύρω της ἦσαν λουλούδια, πολλὰ λουλούδια, πού θάλεγε κανεὶς πὼς περιμέναν νὰ τὰ μαζέψῃ γιὰ νὰ στολίσι πάλι τὴν κούκλα της.

Ἡ κενά πού εἶχα ἰδῆ ἄλλοτε στεκόταν μαυροφορεμένη σὲ μιά γονιά. Τὸ πρόσωπὸ της δὲν φανόταν. Τὸ εἶχε σκεπασμένο μ' ἕνα μαγεῖλι, καὶ ἔκλαιγε, καὶ ἔκλαιγε.

Τὸ παιδάκι μὲ τὰ κατασὰ μάλ-λάκια ἦταν γιὰ πάντα ἐσπ'λωμένο στὸ φέρετρό του καὶ γιὰ μόνο του στολίδι εἶχε δλοτρόφουρά του τὰ δλό-δρροσα λουλούδια.

ΠΑΠΑΓΑΛΛΑΚΙ

Μιά ἐκδρομὴ

— Σύντα!... καὶ ἕνα δυνατό σκούνημα μ' ἔκανε νὰ βοσθῶ ὀλόρθος στὸ ζεστὸ κρεββάτικι μου. Ἡ γιαγιά μου, δινοντάς μου τὰ ρούχα μου, εἶπε:

— Οἱ φίλοι σου περιμένουν στὴν αὐλή.

— Οἱ φίλοι μου; ! Γιατί; !...

Ἄθελα θιμῆθηκα τότε, πὼς μαζὺ μὲ τοὺς φίλους μου καὶ τίς φιλενάδες μου, εἶχαμε μείνει σύμφωνοι νὰ κάμουμε μιά μικρὴ ἐκδρομὴ στὸ παλιὸ τσιφλίκι.

Πῆδηξα ἀπ' τὸ κρεββάτι μου καὶ ἄρχισα νὰ ντύνομαι γρήγορα-γρήγορα. Σὲ λίγο ἦμον ἔτοιμος. Ἀρπάξω τὴ βαλίτσα μου μὲ τὸνα χερί καὶ τὴ φωτογραφικὴ μηχανὴ μὲ τᾶλλο καὶ δρόμο γιὰ τὴν αὐλή.

Μόλις μὲ εἶδαν οἱ φίλοι μου, μὲ ὑποδέχθηκαν μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμό.

— Βρὲ καλὸς τὸν ὑπνάρα...!

— Πρωῖ σηκάθηκες...

— Ἀκόμη νυστάξεις!... Χά. χά. χά..

Σὲ λίγο, σὰν ταξειδιάρικα πουλιὰ βγαίναμε ἀπ' τὴν πόλι, καὶ μπαινάμε στὴν καταπράσινη πεδιάδα.

Τὸ θέαμα ἦταν μαγευτικό.

Ἀπ' ἔδω, τὰ στάμια κίτρινα σὰν τοῦ φίλντιοι χόρσαν, στὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου, ἕνα ἐξωτικό χορδ.

Ἀπ' ἐκεῖ τὰ ὄλοπράσινα χορτάκια φορτωμένα μὲ τὴν πρωϊνὴ δροσο ἔμοιαζαν σὰν βασιλίτσες παραμυθιοῦ στολισμένες μὲ ἀτίμητα πε-τροῦδια.

Στῆ μέση τὸ ρυάκι ἔτρεχε σιγὰ σιγὰ ψυθυρίζοντας ἕνα γλυκὸ ἔρω-τικό τραγοῦδι στὴ μαγευμένη φύσι.

Τὰ πουλιάρικα καθισμένα στὰ ὑπε-ρθέανα πυκνόφυλλα δένδρα, τραγοῦδοσαν καὶ αὐτὰ τὸν γλυκὸ ὕμ-νο πρὸς τὸν δημιουργό...!

Η ΑΝΟΙΞΙΣ

Ἴδου ἡ ἀνοιξις προβάλλει. Σκορπίζει γύρω μυρωδιά καὶ χαίρονται μικροί, μεγάλοι γέροντες, νέοι καὶ παιδιά.

—

Τὸ αἰγόκλημα μοσχοβολάει καὶ γύρω μυρωδιά σκορπίζει καὶ μὲ χαρὰ καὶ μὲ τραγοῦδι μαζεῦουν τὰ παιδιά λουλοῦδι.

—

Τὰ δρόνι πάνω στὸ κλαδάκι ψάλλει ὠραῖο τραγοῦδάκι καὶ ἡ πεταλοῦδα ἡ χαρωπὴ φιλεῖ τὰ ρόδα σὰν τρελλή.

—

Κάτω ἀπ' τὸ φουντωτὸ κλαδάκι παίζει ὁ βοσκὸς φλογέρα καὶ ἡ χολογαίει ἡ φωνὴ στὸ δάσος πέρα ὡς πέρα.

—

Πετὰν οἱ μέλισσες τρελλές, τὰ λούλουδα μοσχοβολοῦν καὶ ὄλες οἱ χαρωπὲς φωνές τὸν Πλάστη λὲς ὕμνολογῶν.

'Απρίλιος 1933

Κωνστ. Μαλακοῦτης

Ὁ ἥλιος λαμπρὸς καὶ ἔσπε-φανος, στὸν καθαρὸ οὐρανὸ κί-ρωνε καὶ αὐτὸς μαγευμένος τὸ γευτικό θέαμα πού ἐπρόβαλε μ-ετου.

Κίτταζε σὰν τρελλός, πότε ξιά καὶ πότε ἀριστερὰ καὶ ἤμ-σὰν θαμπομένους.

Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω εἶχα φθάσι στὸ παλιὸ -τσιφλίκι. Μὰς περιμένα ἄλλη παρέα.

Μὲ τὰ παιγνίδια, μὲ τὰ στοί-χαι τὸν χοροῦς ἡ ἡμέρα πέρασε γι-ρα καὶ δταν πῶς τὸ ἥλιος λπ-ῶς ἀπολαροῦσε τὸ φῶς τῆς ἡ-ρας καὶ οἱ χρυσοὲς ἀχιτίδες του, δταν ἀπαλά τὰ ταξειδιάρικα νεράκια, τότε καὶ ἐμῆς ἀπο-τούσαμε τὸν τόπο πού μὰς φη-νησε, γυρίζοντας στὴν πόλι μ-νοῦδια.

Καβάλλα 10 - 3 - 19

ΕΥΣΤΡ. ΧΑΣΠΑΡ

'Αθήναι— Πινδάρου 30. Ὦραι γραφείου 5-8 μ. μ. πλήν Πέμπτης καὶ Κυριακῆς.

Μεταξὸ μας

'Αγαπητὰ μου παιδιά, Κι' ἄλλο συμπαιρωτάκι σας πού μὰς πλημμύρισε χαρὰ μὲ τὰ ἐνθου-σιαστικά του λόγια.

«Χρόνια, μὰς γράφε, ποίμενε ἕνα περιοδικὸ πού νάσαι ἀλήθεια Ἑλλη-νικὸ καὶ νάχη γιὰ τίτλο τὴ μα-γική αὐτὴ λέξι, πού περιβάλλει μὲ τὰ γράμματά της δλον τὸν παιδο-κοσμο τοῦ τόπου μας καὶ ἀντανα-κίλᾳ καὶ ἀπὸ τὴν ὁμορφιά του.»

Τὸ συμπαιρωτάκι σας αὐτὸ εἶναι ἀπὸ τὸ Ἄργος, ἄλλο μὰς γράφει ἀπὸ τὴν Κρήτη, ἄλλο ἀπὸ τὴν Κέρ-κυρα, ἄλλο ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη, ἄλλο ἀπὸ τὴν Καβάλλα, ἄλλο ἀπὸ τὰς Πάτρας καὶ οἷτω καθ' ἕξης,

καὶ εἶσι σιγὰ-σιγὰ ὁ κροῖκος τῆς φι-λίας περιφύγγεται, γύρω ἀπὸ «Τὰ Ἑλληνόπουλα» πού ὄνειροπολοῦν νὰ γίνουν μὰ μέρα τὸ κέντρον μὰς πανελληνίου παιδικῆς φίλιας.

Γι' αὐτὸ ὅμως δὲν μὰς ἀκοῦνε τὸν τὸν ἐνθουσιαστικά λόγια τῶν παιδιῶν μας, θέλουμε νὰ τὰ δοῦμε καὶ ἐλθουν σὲ μεγαλείτερη ἐπικοινωνία ἀμαμεταξύ τους, θέλουμε νὰ τὰ δοῦμε διὰ μέσου τοῦ περιοδικοῦ καὶ νὰ ἀνταλλάσσουν τίς σκέψεις τους, νὰ ἐπιχειροῦν νὰ ἐμβαδῶνουν ἕνας στὴν ψυχὴ τοῦ ἄλλου, ὥστε αὐτὸ τὸν τροπὸ, ἄσχετα μὲ τὴν πόσταισι πού μπορεί νὰ χωρίζῃ τὸ κα ἀπὸ τὸ ἄλλο νὰ γεννηθῇ ἕνας σύνδεσμος μεταξὺ τῶν παιδιῶν τῆς μὰς πόλεως μὲ τὴν ἄλλη, τῆς μὰς πλευρῆς τῆς Ἑλλάδος καὶ μὲ τὴν ἄλλη τῆς πλευρᾶς καὶ νὰ γνωρίζουν κα μὲν, τὰ ἰδιαιτικά τὰν δέ, τίς φι-λοδοξίες τους τίς ψυχικῆς τους νο-ταλγίες.

Κι' αὐτὴ ἡ συννερόσις πού λίγο ἴγο θαρχίση νὰ γεννιέται μεταξὺ τῶν παιδιῶν μας ποὺς ξέρεσι ἀν δὲν μπορεί μὰ μέρα μὰ δύναμη σπου-δίας, ἕας ἰδανικός συναισθιαμοῦς τῆς νεανικῆς ψυχῆς γιὰ κάποιο ἀπό-ρο μεγάλο καλό.

Αὐτὸ περιμένουμε ἀπὸ τὰ μικρά κατ' Ἑλληνόπουλα, ἀγόρια ἡ κορί-τια, γιὰτὸ μόνον ἔτσι ὁ τίτλος τοῦ περιοδικοῦ μας, πού τόσο τὰ ἐν-νοιάζει, θὰ μποροῦσι πράγματι νὰ ταποκρίνεται στὸ σκοπὸ του.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Ἡ ἄλληλογραφία μας

Ἐπειδὴ πολλὰ παιδιά τῶν ἐπαρχιῶν δὲν εἶχαν κατορθώσει νὰ προμηθευθοῦν ἐγκαιρῶς τὰ δύο πρῶτα φύλλα τοῦ περιοδι-κοῦ μας, εἰμεθα πρόθυμοι νὰ τοὺς τὰ στείλωμε δωρεάν καὶ νὰ τοὺς ἐπιτρέψουμε νὰ λάβουν μέ-ρους καὶ εἰς τοὺς δύο διαγωνι-μοὺς πού ἔχομε προκυρήξῃ.

Εὐχαριστοῦμε θερμὰ τὴν μι-κρὴ καὶ φίλη Ντίνια Θεοφιλο-πούλου γιὰ τὰ παραμύθια της, ἄλλὰ δυστυχῶς ὄλα εἶναι πολὺ γνωστά καὶ ἡ Σελίς Συναρξασίας Φίλων φιλοξενεῖ μόνον κομμά-τια πού νὰ μὴν ἔχουν ξαναδη-μοσιευθῇ.

Παναγιωτὴν Κοροβέσην. Σοῦ ἔστειλαμε τὰ δύο πρῶτα φύλλα καὶ χαρομάστε πολὺ πού σοῦ ἄ-ρεσε τὸ περιοδικὸ μας. Τίς λύσεις σου τίς περιμένουμε γιὰ νὰ περι-ληφθῆς στὸν διαγωνισμό.

Θὰ εἶδες ὅτι ἐνεκρίθη τὸ ψευ-δώνυμο σου, Μικρὴ Κεῖτη, καὶ δημοσιεύουμε καὶ κάτι δικό σου.

Νίκον Πολίτην. Δὲν ἔχομε καμμιά ἀμφιβολία πὼς θὰ σοῦ ἄρεσε πολὺ ὁ πρωτότυπος δια-γωνισμός μας καὶ περιμένουμε νὰ λάβῃς μέρος σ' αὐτόν. Ἄλλος Πολίτης δὲν ὑπάρχει, τὸ ὄνομά σου γράφηκε διὰ φορὲς ἀπὸ τυ-πογραφικὸ λάθος.

Μήτσον Γεωργαντὰ. Μὲ πολλὴ μας εὐχαρίστησι διαβάσαμε τὴν ἐνθουσιώδη ὑποδοχὴ πού ἔκαμε-στε τὰ «Ἑλληνόπουλα» καὶ μὴν ἀμ-φίβαλλῃς πὼς θὰ κάνομε πάντα ὅτι μπορούμε γιὰ νὰ σὲ ἱκανο-ποιήσουμε.

Αἰκατερίνην Σβορώνου. Δη-μοσιεύουμε κάτι δικό σου καὶ περιμένουμε παιδικὰ πνεύματα καὶ πνευματικῆς ἀσκήσεις ὅπως μὰς ἀναγγέλεις. Σ' εὐχαριστοῦμε πολὺ πού μὰς διαβάσεις καὶ σοῦ ἄρεσαμε.

Οἱ λεξιγράφου πού μὰς στελ-νετε, Ἑλληνόπουλο, δὲν εἶναι δημοσιεύσιμοι, γιὰτὸ οἱ στίχοι σου δὲν ἔχουν διόλου ὁμοιοκα-ταληξίαι. Θὰ λάβωμε ὑπ' ὄψιν τὴν ἀργοπορία τῆς ἀποστολῆς

τοῦ 3ου φύλλου καὶ θὰ δεχθοῦ-με τίς λύσεις ὅσον καθυστέρη-σαν γι' αὐτό.

Ὁ τακτικός μας ἀναγνώστης Γ. Κ. Βρεττός μὰς ἔστειλε ἀπὸ τὴ Χαλκίδα αὐτὸ τὸ γράμμα:

«Ἀγαπητὰ μου Ἑλληνόπουλα

«Μὲ μεγάλου χαρὰ εἶδα τὴν ἐξέλιξί σας: αὔξησι σελίδων, πλουτισμὸ τῆς ὕλης κτλ. Ἴδιως εὐχαριστήθηκα γιὰ τὴν προσπά-θειά σας νὰ ἐπικοινωνήσουμε μὲ τὰ Ἑλληνόπουλα τῆς Ἀμερι-κῆς καὶ περιμένω μὲ ἀνυπομο-νησία τίς διευθύνσεις γιὰ νὰ γράψω.»

Συγχαίρομε τὸν μικρὸ μας φίλο, γιὰτὸ εἶναι ὁ πρῶτος πού ἐκφορᾷ τὴν ἐπιθυμία νὰ ἐπι-κοινωνήσῃ μετὰ Ἑλληνόπουλα τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἔχομε ὑπ' ὄψιν μὰς νὰ τοῦ δώσωμε διευ-θύνσεις μόλις μὰς σταλοῦν.

Εἰρηγὴν Τσετσενάκη. Ἐγρά-ψαμε ὅλους τοὺς συνδρομητάς σου μὲς ὑποδείξατε, εἰλάβαμε τὰ ἀντίτυπα καὶ σὰς εὐχαριστοῦμε πολὺ.

Βασίλειον Βουλγαροκτόνον. Σ' εὐχαριστοῦμε πολὺ, σοῦ ἔγκρινα-με τὸ ψευδώνυμό σου.

Ἄλκιμον. Σοῦ ἔγκρινάμε τὸ ψευδώνυμό σου καὶ χαρομάστε πού τὸ περιοδικὸ μας ἔγινε ὁ ἑ-χώριστος σύντροφοῦς σου.

Τίς λύσεις τοῦ 2ου φύλλου δὲν τίς εἰλάβαμε, ἀγαπητὴ Διὰνα, καὶ λυπούμαστε πολὺ. Ξανατεί-λε τίς ἄν θέλης καὶ ἄς μὴ συν-οδεύωνται μὲ δελτίο ἀφοῦ μιά φορὰ τὸ εἶχεσ στελεῖ τὸ δελτίο σου καὶ ἐχάσθηκε μὰζυ μὲ τίς λύσεις.

Στείλε τὸ δικαίωμα ἐγκρίσεως γιὰ νὰ ἐγκριθῇ τὸ ψευδώνυμό σου, Παναγιωτὴ Κοροβέση.

Κι' ἐσοῦ, ἀγαπητὴ Ἰακινθῆ, γιὰ-τὸ δὲν μὰς ξαναἔστειλες λύσεις. Δὲν φθάνει νάσαι συνδρομητῆς μας πρῶτοι καὶ νὰ λαμβάνῃς μέ-ρος στὴν κίνησι.

Συγχαίρομε καὶ σένα, Προμη-θεά, πού ἐσπευσε νὰ ἐνδιαφερο-θῆς γιὰ τὰ Ἑλληνόπουλα τῆς Ἀμερικῆς καὶ θὰ σοῦ δώσωμε

διευθύνσεις παιδιῶν τῆς Ἀμερικῆς μόλις τις ἀποκτήσωμε.

Ἐλάβαμε ἀγοποροημένες λύσεις καὶ δελτία χαρᾶς τοῦ 1ου φύλλου ἀπὸ τοὺς Ἐδουάρδον Βράτιτς καὶ Αἰκατερίνην Σβορώνου. Ἐπίσης λύσεις καὶ δελτία χαρᾶς τοῦ 2ου φύλλου ἀπὸ τοὺς Κ. Κωνσταντῆτον, Δ. Παπακώσταν, Αἰκατερίνην Σβορώνου, Μῆτσα Γεωργαντᾶ, Ἐδουάρδον Βράτιτς.

Ἐλάβαμε λύσεις καὶ δελτία χαρᾶς τοῦ 3ου φύλλου ἀπὸ τοὺς Ν. Πολίτην, Εὐτυχία Θεοφιλοπούλου, Μῆτσα Γεωργαντᾶ, Ἡρακλῆ Παπαδάτον, Αἰκατερίνην Σβορώνου, Κ. Ζαγγογιάννην, Κ. Κωνσταντῆτον Γ. Ζητρίδην, Γ. Λιβιεράτον, Δ. Ἀντανασιώτην, Μ. Γρηγοριάδην, Β. Μελᾶν, Μ. Λευκαδινόν, Κ. Χατζηθανασίου, Π. Μαλακούτην, Δ. Παπακώσταν, Κ. Βρεττόν, Λένα Ἀργυριάδην, Λιλή Φάρον, Γ. Πανᾶ Δανάη Παυλίδου, Ἐδουάρδον Βράτιτς.

Ἀπὸ τὸν ἓνα στὸν ἄλλο

Ἔσοι συμμετοχῆς 1-20 λέξεις δοχ 8 καὶ γὰρ κάθε ἐπὶ πλεόν λέξη 50 λεπτά.

Ζήτω τὰ «Ἑλληνόπουλα»! Ἀλληλογραφῶ μεῖς ὄλους-ες. Ἐνδιαφερόμαι γιὰ διάφορα νομίσματα γράφατε μέσω τῆς στήλης αὐτῆς. Ζήτησαν οἱ Ἄλκιμοι, ἡ νέα γενεά.

Ἑλληνόπουλα.

Μετ' ἐγκρίσει τοῦ ψευδωνύμου μου, ἔρχομαι νὰ σᾶς γνωστοποιήσω ὅτι ἀπὸ σήμερα πέρνω κι' ἐγὼ μέρος στὴν κίνησι τοῦ περιοδικοῦ.

Ὁ Μικρὸς Κριτῆς

Ἐγκρίσεις ψευδωνύμων

Δικαίωμα ἐγκρίσεως ψευδωνύμου γιὰ ὅλον τὸν χρόνον δοχ. 10. Πλάι στὸ ψευδώνυμο γράφεται τὸ ψηφίον α ὅταν πρόκειται γι' ἀγόρια καὶ κ ὅταν πρόκειται γιὰ κορίτσια.

Ἐγκρίνονται τὰ ψευδώνυμα Βασίλειος Βουλγαροκτόνος (α) Ἄλκιμος (α).

Ὅποιος γράφει 10 συνδρομητὰς θὰ πέρνει τὸ φύλλο δωρεὰν γιὰ ἓνα χρόνο.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ Α΄ ΤΡΙΜΗΝΟΥ

Ἡ ἀρχὴ στὸ πρῶτο φύλλο. Δεχόμεθα λύσεις ἕως 10 Ἰουνίου

25. Ἐπιγραφή

Ε Δ Π Τ Ν
Ν Δ Λ Ι Α
Ο Τ Λ Α
Α Η Α

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις

Ἄλκιμος

26. Αἶνιγμα

Σχῆμα γεωμετρικὸ
Ἐὐθύς θὰ σχηματίσῃς
Ἄν σ' ἓνα ζῶο τρακτικὸ
σάκκο, λῦτα μου, κολλήσῃς.

Κ. Χατζηθανασίου

27 Γρίφος

Ὁ Ἴσο Γαλλία ἦτορ
Ἄγγλία ἦτορ
Ἑλλάς ἦτορ

Μ. Λευκαδινός

28. Ἑλλιπασύμφωνον

α — εησοα — ειαί — ο — αιο
αιο — ειοιο — ου — εεση — οε — ει —
η — εαα Ἐλεν

29. Σκάλα

Σ...ς = νῆσος Αἰγαίου
Σ...ς = δικτάτωρ Ρώμης
Σ...ς = νῆσος Ἑλλάδος
Σ...ς = Φιλόσοφος
Σ...ς = ποταμὸς Μ. Ἀσίας
Σ...ς = Ἀθην. Στρατηγὸς Β. Παυλίδης

30. Φωνηεντόλιπον

πτξν—μν—κων—δ
Α. Ἀντανασιώτης

31. Ρέμβος

+ = γράμμα
.+. = σύνδεσμος
..+. = μυστήριον
+. = χρονικὴ μονάδα
+ = γράμμα
Καθέτως οἱ σταυροὶ θεοῦ Παπαγαλλάνη

32. Δεξίγριφος

Ἀπὸ πόλι τῆς Ἀσίας ἀφαιρεῖς τὴν κεφαλὴν, Καὶ φυλάξου. ἂν ἐπιφέρῃς Μιὰ διπλὴ μεταβολὴ Ἑλληνόπουλο

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΜΑΣ ΤΟΥ Α΄ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ὁ πρῶτος μας διαγωνισμὸς λύσεων θὰ διαρκέσῃ τρεῖς μῆνες δηλαδὴ ὡς τις 25 Ἰουνίου. Θὰ δεχόμεθα λύσεις ὡς τις 25 Ἰουλίου καὶ τ' ἀποτελέσματα θ' ἀναγγελθῶν στὸ φύλλο τῆς 10 Ἀυγούστου.

Βραβεῖα πρώτης σειρᾶς (ἡλικία 12 ἐτῶν καὶ ἄνω)

Α'. Ἐνας τόμος τῆς ἐκλογῆς τοῦ λύτου ἀπὸ τὴν Παιδικὴν Βιβλιοθήκην Ἑλευθερουδάκη.

Β'. Ἐνα εἶδος γραφείου τῆς ἐκλογῆς τοῦ λύτου ἀπὸ τὸ χαρτοπωλεῖον Μαρίνου Βουλῆς 5 ἀξίας 40 δοχ.

Γ'. Ἐνα εἶδος γραφείου τῆς ἐκλογῆς τοῦ λύτου ἀπὸ τὸ αὐτὸ χαρτοπωλεῖον ἀξίας 25 δοχ.

Βραβεῖα δευτέρας σειρᾶς (ἡλικία 12 ἐτῶν καὶ κάτω)

Α'. Ἐνα παιχνίδι ἀπὸ τὸ κατὰ στήμα Μαγγιῶρου καὶ Ρουσοπούλου.

Β'. Ἐνα κουτί Μπισκότα Παδοπούλου.

Γ'. Ἐνα κουτί σοκολάτες Ἰονίου.

Μὴ παραλείπετε νὰ κόβετε τὰ δελτία χαρᾶς γιὰ νὰ λάβετε μέρος στὸ διαγωνισμὸν ποὺ ἐπιφυλάξαμε καὶ νὰ ἰδῆτε δημοσιευόμενα μετ' ὀνομά σας τὰ ἔργα σας ποὺ θὰ ἐγκριθῶν.

Στὸν διαγωνισμὸν αὐτὸν θὰ λάβουν μέρος ἀγόρια καὶ κορίτσια κάτω τῶν 17 ἐτῶν ποὺ θὰ ἔχουν στείλει τὰ 8 δελτία τῶν ὀκτώ πρῶτων μας φύλλων καὶ ὅτι στέλνουν γιὰ ἐγκρίσει θὰ γράψω ἀπὸ πάνω. **Γιὰ τὸν διαγωνισμὸν τῆς Μεγάλης Χαρᾶς.**